

ACȚIUNEA ROMÂNEASCĂ

ORGANUL OFICIAL AL „ACȚIUNEI ROMÂNEȘTI“

Redactor-Responsabil:
DR. VALERIU POP

:: :: APARE DE DOUĂ ORI PE LUNĂ :: ::

Secretar de Redacție:
IOAN ISTRATE

Frați români.

Nu este suflet românesc, care să nu simtă necesitatea unei organizații puternice naționale, care să lupte pe față contra imoralității publice întreținută de elementele ticăloase ale neamului nostru și de întreaga masă a străinilor și jidanilor. Mișcarea curată și înălțătoare a studențimei universitare române în ceasul al unsprezecelea, a trezit din amorfeală conștiința națională. Azi, deși nu toată țara, dar cea mai mare parte a țării este sguduită de curentul național. Cei mai de seamă bărbați de stat recunosc necesitatea unei purificări integrale a vieții noastre publice.

Și în cel mai îndepărtat cătun se discută și se simte necesitatea unei colaborări strânse a tuturor forțelor vii ale neamului. Organizația „Acțiunea Românească” crescută din pământul bogat al țării noastre, chiamă la muncă constructivă toate elementele cinstite și românești ale acestei țări. Trebuie să formăm o organizație puternică, care să ia lupta pentru extirparea radicală a tuturor plăgilor, ce bântuie neamul nostru. Până când se petrece procesul de lichidare a principiilor diferitelor partide politice — până când se termină discuția principiară — care de obicei se împiedică și se dă peste cap pentru chestii personale — este nevoie să se formeze o organizație puternică națională, care consolidată și omogenă să poată respinge toate atacurile dușmane de ori și unde ar veni. Drept aceea dorind desăvârșirea organizației Acțiunii Românești sântem convinși, că este nevoie de un organ de publicitate, care să lupte desinteresat pentru izbânda luptei noastre. Cum „Acțiunea Românească” — este o organizație numai a românilor — trebuie să fie susținută numai de români. Drept aceea deschidem o listă de subscripție pentru un fond, care să fie administrat de comitetul central al „Acțiunii Românești” și care să fie utilizat pentru susținerea unei propagande prin presă, cât se poate de intensă. Frați români — dați cât de puțin — că pentru voi dați.

Comitetul Central

O precizare necesară

În ziarul „Universul” din 2 Decembrie 1924 a apărut un articol semnat de dl Stelian Popescu, intitulat: *Pentru studenți și pentru marea public din România*. E bine venit pentru-că, printre alte considerațiuni, ridică o chestiune în care se cere o precizare.

Autorul, anunțând faptul foarte îmbucurător, că s'au adunat peste 4 milioane lei prin laudabila inițiativă a ziarului ce conduce, precum și faptul că a hotărât de comun acord cu autoritățile în drept clădirea unei „Case a studenților”, ia o atitudine și indică studențimei o conduită pentru viitor, pe care o pune în legătură cu binefacerea, ce este pe cale de a se înfăptui. Atitudinea luată și indicația dată nu pot trece

fără discuție în opinia „marelui public din România”.

Strângerea sumei de peste 4 milioane lei se datorește colaborării a doi factori: inițiativa jurnalului care a stăruit zi cu zi și contribuția reală a publicului care a trimis bani. Care din acești factori are o importanță preponderentă, nu căutăm a desluși; dar oricine înțelege, că a plăti nu stă mai pre jos de cât a cere. Așa fiind ni se pare surprinzătoare atitudinea dlui Stelian Popescu, care, deși având calitatea de collector, imprimă scrisului său o notă personală, când afirmă în două locuri:

„Aștept din partea tineretului universitar să înțeleagă”...

„Aștept din partea studențimei române afirmația și dovada că în-

țelege”... ca și cum dsa ar fi vărsat din fonduri proprii întreaga sumă, când în realitate banii s'au adunat din mărinimia numeroșilor mici donatori, care au înțeles să aprobe o mișcare, isbucnită din mizeria studențimei, dar având un substrat național atât de întemeiat, în cât, o dată pusă pe tapet necesitatea luptei contra cotropirii jidovești, această pornire a strâns la oaltă într'un cuget și o simțire pe toți bunii Români de orice vârstă și de pe toate ținuturile țării întregite. Auzind semnalul de alarmă al tineretului, scuturat de mizeriile momentului, dar mai ales purtând grija zilei de mâine, Români de pretutindeni și au deschis și nu vor pregeta, a-și mai deschide punga. Înțelegând nu numai să contribuie la ajutorarea tineretului, ci să sprijine și continuitatea unei mișcări naționale în cadrul strict al legalității, numeroșii mici donatori și-au trimis obolul lor la ziarul „Universul”.

A doua chestiune, mult mai importantă, se pune prin faptul că autorul articolului mai sus citat indică studențimei conduita ce va trebui să aibă pe viitor, cerându-i să-și vadă exclusiv de carte, dacă voește să se mai bucure de vre-un ajutor. Această condiție este în modul următor exprimată în fraza finală: „Astfel înțelegându-și menirea — și numai astfel — tineretul universitar va avea totdeauna sprijinul nostru și al tuturor oamenilor de bine, iar românismul — pururea plin de putere în mijlocul atâtor dușmani — se va afirma și cu mai multă tărie, mulțumită fiilor lui plini de iubire și de înțelegere”. Dacă cu toții dorim ca „românismul să se afirme tot cu mai multă tărie, mulțumită fiilor lui”, noi credem că această tărie isvorăște din punerea în valoare a două însușiri prețioase, ce se întâlnesc în sufletul ori căru student român: *dorul de învățatură și simțul cetățenesc*.

Dorim din tot sufletul ca studentul român să-și facă în mod strălucit datoria la Universitate, pen-

tru-că din această distinsă muncă rodnică va rezulta superioritatea intelectuală a acelui element etnic, care, având și superioritatea numerică, va fi conducătorul de fapt al acestui Stat în toate domeniile de activitate a populației care îl locuiește. Dar în zilele noastre, când ni se cere să umplem, fără zăbavă, cu suflet unitar românesc cadrul bogat al țării întregite, se impune studentului ca, după ce și-a făcut conștiincios și liniștit datoria pe băncile școlii, să se manifeste în mod pașnic și ca cetățean. El cu idealismul lui nephănit, vibrând puternic de iubirea patriei, nu poate rămâne indiferent față de marea chestiune care întumecă viitorul acestui neam: față de pericolul jidovesc.

Dacă actualii conducători nu înțeleg sau nu găsesc oportun a dovedi că înțeleg toată gravitatea acestui pericol, ei nu pot opri ca tineretul universitar să pătrundă mai adânc problema, pentru simplul motiv, că acest tineret fiind de pe acum direct amenințat simte mai bine ca toți, că la vârsta coaptă va cădea în propria-i țară sub tirania jidovească, de nu se pune parazitului un stăvilă cât mai timp. Noi, cari am ajuns în situații bine adăpostite, în egoismul nostru miop putem continua a vieții în nepăsare, bucurându-ne, într-o atmosferă generală posomorită, de foloasele trecătoare ale pozițiilor câștigate, fără a ne impresiona că în jurul nostru mișună tot mai mulți concurenți jidani, cari după noi vor ocupa toate posturile vacante. Dar generația tinerimei universitare cum să nu privească cu îngrijorare la viitorul ce-o așteaptă din ziua, când intrând în viață, va găsi toate locurile prinse de Jidani: în medicină, în avocatură, în inginerie, în instrucția publică, în administrația armatei și în statele ei majoare, și chiar în magistratură cum au făcut în Statele Unite? Nu mai vorbim de industrie și comerț, care tot a încăput pe mâna lor.

Iată pentru-ce tineretul de astăzi văzându-și zădărnicită perspectiva de a trăi la etatea maturității ca stăpân în țara lui, are tot dreptul să se manifeste în acele mișcări cu caracter național, cari, planând de asupra partidelor politice, își pot recruta forțele de conducere din membrii cinstiți și dezinteresați ai tuturor partidelor.

Mai este oare trebuință să avertim, că în toate țările Apusului, în epoca lor de consolidare, studențimea a fost în fruntea curentului na-

țional, pe care mai târziu oamenii de stat l'au înfăptuit spre fericirea neamului lor?

Oare în România mică, studențimea care și-a văzut de carte tot ast-fel cum înțelege și tineretul universitar din România mare să își vadă de carte, nu a avut nici un rol în cultivarea conștiinței de unitate națională a tuturor Românilor, din care conștiință s'a zămislit făurirea țării de astăzi? Dar în chestiunea respectului datorit graiului strămoșesc, cu excluderea ori-cărei limbi străine de pe scena teatrului național din București, studențimea nu a avut nici un rol la impunerea acestui respect, care de atunci s'a consfințit ca o datină intangibilă? Poate Dl Stelian Popescu își aduce aminte de grandioasele manifestațiuni, al căror conducător era Dl Profesor Nicolae Jorga.

Când studențimea de acum 20 de ani se ridica energic ca un singur om pentru „limba românească“, punem o întrebare aceluia, cari se

mai clatină în nedumerire: oare nu au dreptul studenții României mari să se manifeste și ei ca cetățem pașnici astăzi când nu numai ei, dar toți Români de baștină și de bună credință din această țară au viziunea clară că statul, încheiat cu nespuse sacrificii, se va iudaiza complet în câte-va decenii, dacă nu luăm măsuri grabnice și eficace.

Iată pentru ce, „Acțiunea românească“, bucurându-se de rezultatul inițiativei atât de rodnice a ziarului „Universul“, înțelege totuși să spună Directorului său: ținând studențimea numai și numai la carte și legând impunerea acestei conduite de înlesnirea proiectată prin „Casa studenților“, Dl Stelian Popescu prin atare pretenție nu corespunde intenției numeroșilor donatori și nici nu apreciază în toate consecințele ei mișcarea studențească, vestitoare a unor vremuri ce vor fi pătrunse de un românism mai conștient și fără de prihană.

„Acțiunea Românească“.

Sisteme politice și biopolitica

Dacă trebuie se fie o axiomă politică, că existența unui stat trebuie în primul rând bazată pe cantitatea și calitatea cetățenilor săi, atunci evident că acest fundament înainte de toate trebuie garantat, solid. Alt-cum clădești pe nisip cu rezultatul sigur al prăbușirii, documentat de atâtea ori prin degenerarea și dispariția de popoare. Conștiința de rasă, conștiința valorii diriguitoare al acestui fundament biologic trebuie să fie baza concepției de viață și în consecință a activității individuale ca și colective. Abia ea asigurată, un individ poate fi umanitar fără a dauna, o națiune, un stat poate adopta principii de conducere cu caracter internațional fără a se periclita.

Sistemele politice de azi nu cunosc acest principiu biologic ca bază, nu recunosc ca nucleu al națiunii ori a statului familia; ele sunt ori individualiste ori sociale, domină deci ori interesele individului ori cele sociale. Și ori care ar fi numele acestor sisteme, probleme economice stau pe primul plan, prin ele se deosebesc, ele sunt mijloace și scop de realizare. Socialismul d. e., ca și comunismul, născute din o reacțiune firească contra capitalismului, sunt periculoase pentru un stat, unde conștiința de rasă nu este diriguitoarea destinului. Sunt periculoase pepe-

tuării rasei și devin speculațiuni abstracte, cari în practică nu numai că nu modifică nimic din materialismul dat, ci din contră îl accentuează, îl introduc și în straturi sociale, surse principale de energii, lipsite de rezistență necesară. Politica internațională, care o vizează, disprețul față de activitatea restrânsă națională, neglijarea complexă a legilor fundamentale biologice, proclamarea egalității generale, în drepturi și datorii sunt tot principii și consecințe, cari periclitează rasa. Este suficient, a aminti numai concepțiile greșite asupra căsătoriei, creșterii copiilor pentru a evidenția în toată simplitatea lor fantastică directivele de muncă periculoase ale socialismului radical, ori ale comunismului care crede, că el singur, în orice timp și în orice stat, poate fericii popoarele. Dar și celelalte sisteme politice fie sociale, fie individualiste neglijă complex ori aproape complex capitalul biologic uman și sunt periculoase atunci când se aplică unilateral exagerate.

De când există state, a existat și principii politice individualiste și sociale. Niciodată însă și nici unul din sistemele politice corespunzătoare nu a putut conduce singur radical destinele unei țări, de cât în mod tre-cător. Iar atunci când s'a forțat, im-

punerea definitivă a unui sistem politic în mod radical, s'a perturbat viața de stat și a trebuit ca în mod revoluționar să se restabilească echilibrul necesar. Așa cum în viața individuală combinațiunea de tendințe individualiste și sociale este absolut necesară pentru garantarea unui optimum de validitate, așa cum în familie principiul individualist reprezentat prin tatăl, trebuie neapărat și în mod firesc complectat prin principiul reprezentat în primul rând prin mamă, așa și în stat combinațiunea acestor principii, concurența lor continuă garantează abia, echilibrul optimal. Nu este prin aceasta zis, că ambele trebuie totdeauna, în orice moment ori timp, în mod egal aplicate. Din contra, referințele externe cer odată prevalarea unuia, odată a celui alt principiu. Dar numai prevalarea și nu dominarea absolută! Concurența acestor principii și deci sisteme politice, colaborarea lor continuă abia garantează acomodarea, optimă a vieții de stat la constelația internă și externă continuu schimbătoare.

Dar așa cum mediul extern — în sensul cel mai larg — variază dela individ la individ, dela localitate la localitate, așa și constelațiunea politică externă variază dela stat la stat și cere totdeauna o acomodare specifică. Așa deci cum este imposibil, ca un sistem politic în mod radical să conducă singur destinele unui stat, așa este absurd a pretinde ca toate statele să se conducă în mod identic după același sistem, oricât de minunat ar fi.

Rostul sistemelor politice este deci încercarea de-a acomoda viața de stat în mod optimal la situațiunile date, ele determină politica de actualitate. Sunt ele însă suficiente pentru a garanta viitorul? Este posibil ca numai prin concurența lor să se reguleze continuu acel echilibru necesar, ori trebuie să intre în acțiune un nou factor diriguitor? Să și facă ele singure concesiunile necesare, ar însemna să se contopească în un singur sistem, să se ajungă la un echilibru stabil, să lipsească acel echilibru dinamic, care singur constituie viața. Sistemele politice deci în mod firesc și necesar trebuie să rămână unilaterale și în continuă concurență să tindă spre dominațiune. Atunci trebuie să existe un al treilea factor nivelator, care evită exagerări dăunătoare, un factor central, diriguitor, care nu visează numai momentul și prezentul. În state primitive complexul instinctelor de rasă era acel factor de

în vremurile mai vechi, când civilizația nu adusese o lumină nouă în mentalitatea dreptului penal, se pedepseau deopotrivă, pentru vina unuia familia și rudele acestuia.

În România mare de astăzi, în secolul al XX-lea, înainte chiar de a se fi constatat vina unui acuzat, se pedepsește familia acestuia, luându-se posibilitățile de trai, părintele, fiind suspendat din slujbă, frații și surorile, mai mult încă chiar și prietenii, cari se văd ținuți arestați, de mai bine de 6 săptămâni.

*

La Vișeu de sus, pe muntele Fâina, în timpul vânătoarei din Septembrie 1922, iubitor de popor, cum îi e firea M. Sa Regele opri din cale un român și intrând în vorbă cu el îl întrebă despre necazurile vieții.

„N'am avea să ne plângem, Măria Ta! — a răspuns omul, — de altele; numai cu jidanii n'o mai putem duce. Nu s'ar putea să fie trimiș în părțile de unde au venit?”

Măria Ta! După doi ani, dela un capăt la altul al țării de a-i întreba, e singurul răspuns.

bază cari erau generale, în toți membrii colectivității și determinau activitatea individuală și colectivă, un factor biologic evident, conținutul esențial al concepției de viață, deci priceput ori simțit de toți și angajând în mod firesc colaborarea tuturor.

În statele moderne instinctul de rasă diriguește destinele și aici tot mai puțin numai în popor, în „boborul” lui Caragiale. În straturile sociale conducătoare a destinelor, acel instinct este redus în raport cu progresul culturii, contrariat de materialism și egoism, fără a fi înlocuit prin conștiința de rasă, singura în stare de a-i lua locul. Chiar în aceste straturi sociale și deci în politica de stat, lipsește factorul biologic indispensabil diriguitor. Politica de actualitate degenează în oportunism, sistemele politice sunt identice în a exploata poporul, națiunea, pentru scopuri străine de firea ei; o varietate nesfârșită de concepții de viață împiedică o angajare a tuturor forțelor pentru binele națiunii. Massa ei rămâne inertă și „colaborează” doar cu ocaziunea alegerilor ori pentru a da unor acțiuni ocazionale, dictate de interese străine forța necesară pentru reușită. Unde duce o atare stare patologică o simțim cu toții.

Conștiința de rasă, răspunderea față de înaintașii noștri și față de generațiile viitoare, trebuie să devină diriguitorul activității noastre ca individ, națiune, Stat. În mod inconștient, automatic trebuie să ne guverneze toate manifestațiunile noastre; de ea trebuie să se lovească și frângă toate încercările, dorințele de devi-

are, ea singură ne dă rezistența față de parazitism străin. Ea dă activității în Stat singura directivă firească conducând cu mână tare frânele politice de actualitate, nivelând-o și dictând echilibrul mai potrivit al tendințelor individualiste și sociale. Ea se alimentează din trecutul nostru și garantează viitorul și face imposibile tendințele distrugătoare ale civilizațiunei, ale mecanizării vieții, ale materialismului. Ea trebuie să formeze esența concepției noastre de viață a tuturor, pricepută, simțită de toți și angajând toate energiile în vederea aceluiaș scop. Fără ea o națiune, un Stat își merge drumul nesigur înainte ca un tren, a cărui șine se termină undeva în o prăpastie.

Concepția noastră de viață însă trebuie să fie și creștină, senină, constructivă. Nu cadrează cu trecutul nostru, cu firea noastră de român, de a ne ridica exploatand, parazitând în mod viclean pe alții. O rasă, care procedează în acest mod, se degradează singură la murdăria unui parazit. Acea demnitate ne indică deci precis modul și mijloacele de luptă. A da unui laș, parazit, ori ce mijloc de luptă în mână, el nu se poate menține, nu poate învinge, decât având un alt laș în fața lui. Neamul nostru nu se va putea apăra față de atari paraziți, decât prin forțele lui numerice și calitative, garantând în acest mod rezistența necesară. Această rezistență este tot conștiința și demnitatea de român, a căror trezire și întărire este una din țintele principale al „Acțiunii Românești”.

Dr. Iuliu Moldovan
profesor universitar

X

Datoria tinerei generații

Pentru cercetătorul obiectiv, capabil a-și croi perspectiva distanței în timp și în spațiu necesară unei drepte judecăți, Statul român de astăzi apare impunător ca opera câtorva generații, care au avut hotărârea neclintită de a crea un așezământ durabil neamului lor. Așezământul nostru politic actual rezultă din legătura indisolubilă a finuturilor strămoșești cu mica România, care numai de la 1878 își trăia viața ei independentă, după ce cu 30 de ani înainte, la 1848, se afirmase sus și tare în ambele țări surori, în Muntenia și Moldova, voință fermă a Unirii pe vecie într'un singur stat. 1848—1918! În aceste 7 decenii se îngrămădesc cu o iuțea uimitoare toate faptele strălucite care au adus neamul românesc de la mizerabila lui stare politică, din mijlocul veacului trecut, la situația actuală. Ajuns aici poporul nostru, întregit în hotarele lui naturale, este chemat, și prin aptitudinile lui înăscute și prin situația sa geografică, să devină cel mai puternic factor de ordine și de civilizație în basinul bogat al Dunării de jos.

Cine își inchipuște că mărețea înfăptuire este un dar al norocului, acela ori este un amărât, că nu a putut și el contribui la vre-unul din actele din fericita serie, cum a fost Petru Carp, spirit uscat și negativ, care nici o clipă din lungă lui viață nu a crezut în România-Mare și când totuși a văzut-o aievea, a spus sarcastic: „nimeni nu se poate pune cu norocul României”; ori dacă nu este un amărât, este un superficial, care are nevoie de a se lumina. Ascensiunea noastră nu este darul norocului; este opera a trei generații care au știut să potențeze și să folosească la maximum admirabilele calități ale poporului român dintre Nistru și Tisa.

A fost generația de la 48, care peste Carpați ne-a dat Unirea de la 1859, Independența și Regatul; iar dincoace de munți a dat din sânul obișnuitului popor doi bărbați, a căror calități se întregesc atât de armonice: unul cu gândirea superioară, altul cu vitejia legendară. Unul e Simeon Bărnuțiu, care a formulat ca nimeni altul dintre noi doctrina naționalismului integral și intransigent; celălalt e Avram Iancu, scânteie în veci nepieritoare din sufletul de erou al lui Mihai-Viteazul.

A urmat în Regatul, condus cu mare înțelepciune de regele Carol,

a doua generație de oameni politici, prevăzători și luminați, cari prin politica lor iscusită au știut să sporească forțele de cultură și de bogăție materială ale României mici, pregătind-o pe cât le-a fost omeneste posibil pentru ceasul istoric al luptei de întregire a neamului; a urmat celor de la 48 în Ardeal a doua generație de bărbați destoinici care au crescut poporul nostru într'un spirit de disciplină și solidaritate națională, formând astfel un bloc indestructibil față de Unguri, iar pentru noi construind o fortăreață sufletească, din care a pornit la momentul oportun strigătul vijelios și irezistibil al Unirii fără condiții.

A urmat, topindu-și în focul și mizeria războiului mondial pe cei mai buni dintre ai ei, a treia generație care a jertfit 800 mii de suflete în România mică, hotărâtă să moară ori să învingă; iar Ardealul pe lângă că a jertfit contra rostului nostru istoric pentru cause streine 500 mii de tineri a știut să dea și zecile de mii de voluntari, cari au luptat pe toate fronturile pentru izbânda idealului național. Cu așa sacrificii a contribuit a treia generație la înfăptuirea pe vecie a Unirii de la sfârșitul anului 1918.

Acum se pune întrebarea: care este rolul generației, ce se formează sub ochii noștri la lumina celor 4 Universități românești, într'o țară liberă și independentă, cu 300 mii Km. pătrați și 17 milioane de locuitori?

S'ar părea că răspunsul la această întrebare rezultă din nevoia consolidării noastre sub întreita formă: a unificării legislative, a ridicării nivelului cultural, și a sporirii puterii noastre materiale păstrând însă intactă independența economică a României față de capitalul strein. Dacă ar fi numai această sarcină de purtat, nu incapa nici o îndoială că poporul român, cu simțul lui politic înăscut, își va găsi oamenii într'adevăr destoinici, cari să-i servească interesele. Mai rămâne însă o chestiune, de a cărei deslegare depinde toată vitalitatea țării, construită cu atâta pricepere și enorme sacrificii de cele trei generații.

Este chestiunea evreiască, ce se pune ca un *memento mori* pentru tineretul universitar din zilele noastre. De ce? Pentru că se adăpostesc la sânul României întregite peste 2 milioane de jidani inasimilabili și dușmănoși, cari pînă întreg comerțul și majori-

tatea covârșitoare a industriei a acaparat toate bogățiile românești, muncite nu de ei, ci de noi autohtonii; cari ne-au luat în stăpânire orașele și ne otrăvesc cu alcool populația dela sate; care se îmbulzesc astăzi prin toate școlile spre a se ridica mâine la conducerea politică a României; care pentru a-și ajunge mai ușor ținta, sapă de pe acum temeliele organizației noastre sociale și de stat prin „anumita presă” scrisă de jidani sau jidoviți; care au înhamat la carul întreprinderii lor destructive toate partidele din stînga: țărănist, socialist, comunist, anarhist etc., având pe de asupra și ajutorul acelor oameni politici pe cari îi plăiesc din diferitele consilii de administrație; care 2 milioane de jidani în executarea politicii lor, conform „Protocoloalelor”, sunt sprijiniți de finanța și francmasoneria internațională. Iată de ce spunea, cel mai mare gânditor al României mici, Vasile Conta: „dacă nu vom lupta contra jidanilor, vom pieri ca națiune”. Așa de această primejdie tineretul universitar are o datorie, dacă vrea să mai trăiască pe pământul strămoșilor lui liber și românește când va ajunge la maturitate; are datoria să curețe această țară de jidani.

Cum? Nu prin mijloace violente, pentru că acestea nu duc la nici un rezultat. Opera de curățire trebuie urmată cu stăruință, fără preget, în cadrul legalității, pe cale economică; prin cooperative, pentru că numai prin cooperative se poate scoate radical din viața economică jidanul intermediar și parazit.

Intr'adevăr, când toți românii din fiecare sat al acestei bogate țări, vor înțelege să-și adune economiile lor într'o bancă populară, de unde în caz de lipsă se va împrumuta săteanul nevoiaș plătind dobândă ușoară, și nu va mai merge la cârciumarul jidan ca să-i plătească pentru o mică sumă camătă insușită sub diferite forme; când toți românii din orice sat vor înțelege să facă o tovărășie, o cooperativă prin care să-și vândă produsele lor direct la oraș, iar nu să le dea pe nimic jidanului pripășit în comună care în urmă le vinde mai scump câștigând el, care nu a muncit, în loc să câștige acela, care a asudat arând, semănând, secerând, tăind și cărând lemnele din pădure; când vor înțelege toți românii din fiecare sat al acestei bogate țări, că prin cooperative de aprovizionare, să și procure cele trebuincioase vieții lor de toate zilele, iar nu să le cumpere dela jidanul,

care cere 7 prețuri pe marfa veche și proastă adusa dela oraș; atunci se pune întrebarea ce va mai face evreul la sate când nimeni nu va mai lua bani cu dobândă dela el, când nimeni nu-i va mai vinde nimic, când nimeni nu va mai cumpăra nimic dela el? Răspunsul este firesc: Secând toate isvoarele de câștig ale parazitului, deprins de veacuri să exploateze iar nu să producă, își va face jidovul bagajele și va pleca. Acesta este adevărul exprimat atât de simplu și de cuminte în următoarea zicătoare, care dovedește simțul practic, lipsit de orice brutalitate, al românului de dincoace de Carpați:

Nu-l bate, că duce-s'a:
Numai de mâncat nu-i da.

Cât de mult îi doare pe jidani mișcarea cooperatistă la noi, poate oricine judeca din următoarele rânduri scrise de conducătorii evrei Gelehrter și rabinul Niemerover la 1902, spre a combate întemeierea băncilor populare la sate, în România mică:

„Guvernul român ține prin înființarea băncilor populare românești la sate să paralizaze mijloacele evreiești de traiu, constituind prin înființarea unor astfel de bănci cea mai mare lovitură pentru mii de familii evreiești, al căror copi le susțin existența prin împrumuturile date țăranilor români.”

Așa dar, recunosc ambii jidani că neamul lor trebuie să continue a păstra privilegiul cametei la sate și că guvernul român le strică operațiunile!

Pentru ca însă mișcarea cooperatistă să aibă ca efect *deparazitarea* țării de jidanii intermediari, se cere din partea noastră muncă stăruitoare și continuu cinstită, se cer oameni de caracter.

A fi om de caracter înseamnă a păstra o linie dreaptă de purtare, dela care să nu te abați nici speriat de greutatea luptei zilnice, nici adevărat de ispita ce-ți poate zâmbi în calea vieții.

Omului fără caracter îi lipsește statornicia în judecată, fie că nu se poate ridica de asupra evenimentelor neobișnuite spre a le aprecia cu seninătate, fie că își găsește interesul meschin și trecător de a-și schimba opinia. A schimba opinia în mod dezinteresat și în mijlocul unor transformări radicale, înseamnă o rectificarea inteligentă, cu condiția esențială să nu-ți fi schimbat și conștiința.

Omul fără caracter nu are simțul demnității personale, e slugarnic,

lingușitor. Lingușirea a ajuns astăzi cheia miraculoasă care deschide toate porțile pentru că alterează justa apreciere a tuturor oamenilor noștri politici. Chiar dacă inteligența puternicului zilei prinde subtila manevră, simțul lui moral în loc să se trezească la reacțiunea necesară, se lasă somnolent în mireasma odihnitoare a vorbelor dulcele și a atitudinii de desăvârșită docilitate. A exprimat exact italianul această stare sufletească de mulțumită pasivitate, punând în gura lingușitului constatarea: *mi adula, ma mi piace*. Când în chipul acesta cumpăna judecării drepte și neînduplecate e înlocuită cu criteriul amorului propriu satisfăcut prin adulațiune, fiecare își poate explica pentru ce oamenii de caracter din țara noastră nu au rolul ce li se cuvine potrivit adevăratului lor merit. Această lipsă gravă în viața publică a României mici o constata Mihail Kogălniceanu în discursul ținut la Cameră în ziua de 12 Februarie 1885 spunând guvernanților de pe vremuri: *„Dacă vă lipsesc (talente), este pentru că căutați nu-*

mai acele talente (capacități) cari vă convin, iar nu acelea cari trebuiesc.” De atunci nici o schimbare în bine.

Omul fără caracter își vinde conștiința, se lasă mituit. Această practică constituie cea mai grea plagă, din câte acoperă corpul României întregite, tocmai în epoca de consolidare. Păcatul nu este specific românesc; în urma războiului s'a întins pretutindeni. Dar nicăieri ca la noi, corupția nu bătue cu atâta furie; nicăieri nu a făcut atâția imbogățiți ducând în ispită și pe aceia care ar fi putut rămâne cinstiți, nu a îngrămădit indirect dar efectiv atâtea greutăți în călea consolidării statului român.

Tineretul de astăzi trebuie să înțeleagă că, dacă nu-și fixează ca țintă formarea caracterelor — începând fiecare cu o auto-revizuire, — nu va putea prin lupta economică să curețe țara de jidani; și dacă nu o curăță cât mai e timp, peste câteva decenii nu va mai fi românească.

I. C. Cătuneanu
Profesor la universitatea din Cluj

Crăciunul funcționarilor

Fii fericit funcționar cinstit român, că anul 1926 te eliberează din robia mizeriei prin bugetul echilibrat al guvernanților de ieri și de azi. Drept mângâere și se pune în februară darul de Crăciun, speranța, că în curs de trei ani „cu o sfortare continuată” a marilor noștri bărbați de Stat se va da o leafă întretită și o scumpete însușită. Biet funcționar român, tu ești animalul de experiență al marelor capete financiare. Pe tine și pe sârmana ta familie se experimentează cât poate să îndure un organism omenesc.

Nicăieri, nici într'o țară nu se petrece, ceace la noi se face de șase ani. Se dă funcționarilor o leafă cu mult mai mică decât minimumul de existență.

Și cari sunt promisiunile pentru anul viitor? Se promit „retribuții” (sigur pentru aderenții politici) „suprimarea posturilor inutile” (sigur pentru aderenții opoziției) și se documentează cu un talent extraordinar în matematică, că „augmentarea salarilor cu 200 la sută peste salariile din 1922 a urmărit și compensat nu numai efectele scumpirei traiului, dar a acordat și o ameliorare de circa 100%.” („Viitorul”, Vineri 5 Dec. cetire).

Acest calcul matematic este ireal.

Leafa din 1922 fiind ireală și augmentarea ei este ireală. Azi în toate părțile se vorbește de biopolitică. Să facem un calcul biopolitic.

Un om de 60—70 kg. (dacă mai există funcționari cu această greutate) exercitând o muncă moderată are nevoie pe zi de 3000—3500 calorii. Am calculat costul acestor calorii și iese suma de 50—60 lei pe zi. Dacă acum acest funcționar își permite luxul căsătoriei și dacă în această căsătorie acceptă metoda cea mai inofensivă „bănățeană” (cu doi copii, atunci numai alimentația familiei costă pe zi 150—200 lei. Dacă socotim apoi o chirie modestă și îmbrăcăminte strict necesară pentru a nu deveni un Robinson Crusoe pe insula aceasta păcătoasă, atunci suma minimală pentru asigurarea existenței unei familii este 8—10.000 lei lunar. Aceasta este suma reală și minimă pentru un funcționar, care să reprezinte demn statul, care să fie sănătos, care să facă o educație bună familiei și de la care să pretinzi să fie muncitor și cinstit.

Cari sunt însă considerațiile la stabilirea lefei? Stabilirea unui minim de existență? Nu! Nu! De trei ori nu! Sunt considerații de echilibristică bugetară pe spatele prost

nutrite și pe sufletul aruncat pradă corupției, al nenorocitului funcționar român.

Exagerați — exagerați, dle Hațiegan! Această observație pătrunde și bate în timpanul urechei mele. Dacă 10.000 lei este minimul de existență atunci cum e posibil, că funcționari cu lefuri dela 2.000 lei și chiar mai puțin, cu cari abia poți cumpăra 700—1.000 calorii, nu mor de foame?

Vă rog să veniți cu mine în marele laborator de experiență și priviți mai de aproape, în toată intimitatea ei, această „problemă vitală națională și veți înțelege marele mister al experimentatorului guvernamental. Veți înțelege sistemul fatal — care dă o cantitate de calorii insuficiente pentru menținerea funcțiunii fiziologice a organismului și totuși animalul de experiență nu moare.

Veți observa și veți admite, că sunt două categorii de funcționari: Funcționari cinstiți și necinstiți. Cu cei necinstiți putem să terminăm mai repede. Putem să le afișăm în grunz cu bilețelul pe care este scris — „mituit”. — „pentru bani e gata la orice”. Ei sunt susținătorii destrăbălării vieții noastre publice. Ei sunt păduchii noștri proprii, cari în dulce conviețuire cu păduchii importati — jidanii și străinii — se complac în murdărie și nu doresc curățirea rufelor. Sunt ei funcționarii Statului? Fiind plătiți de alții sunt funcționarii aceluia. Sunt ei apărătorii instituțiilor Statului și a intereselor cetățenilor? Nu! — ei sunt protectorii mizerabililor și indezirabililor.

Ei formează servitorimea clasei deținătoare a comerțului și industriei, care sfidează orice lege și cu bani cumpără și legea. Deținătorii de averi cu proveniență obscură, împiedecă orice mișcare spre bine a funcționării. Sunt lăcustele cari invadând toată țara, formează cangrena corpului funcționăresc și fac, ca acest corp uriaș și care formează spinarea țării — să nu poată reacționa și să nu poată eluata o soartă mai bună. Ei sunt bine nutriți — ei sunt bine îmbrăcați, ei reprezintă imoralitatea sfidătoare burtuhoasă în haine de paradă, pe când funcționarul cinstit încearcă să susțină demnitatea Statului în sdrănțe de cerșitori.

Ce se întâmplă cu funcționarii cinstiți? Aceștia sunt martirii neamului, pe a căror frunte putem pune cununa eroismului. Susținătorii ai Statului ei sunt proptelele edificiului sguduit, cari nu lasă să se prăbu-

șească opera milenară a neamului, jertfesc fericeirea miciei lor familii pentru salvarea mării lor patrii. Și cum trăesc?

Funcționarul june, care face serviciu numai la Stat, nu se căsătorește. Nu creiază familie, care este garanția supremă a sănătății individuale și colective. Rămâne singur și se sifilisează. Funcționarul căsătorit — cu avere moștenită — care face serviciu numai la Stat, consumă toată averea rămasă dela părinți. *Sărăcește!*

Funcționarul căsătorit — fără avere — ocupă vre-o 3—4 posturi, pentru cari trebuie să muncească vre-o 16—18 ore pe zi. Dela ora 8 până la 2 la biroul unui ministru, dela 3—7 într'un birou particular, dela 8—9 meditații de limba română și dela 10—1 traduceri și copieri de acte. În urma acestei ocupații multiple — viața familiară nimicită, sănătatea sdruncinată — funcționarul se neurastenisează — se tuberculisează.

Funcționarul cinstit astfel nu este capabil, ca să pună bază unei familii mai mari, nu are timp să se cultive și să ia parte la viața socială și de Stat. Este sărac, este bolnav și adeseori trebuie să părăsească postul ne mai putând trăi în această încordare continuă. Această parte a funcționării pe zi ce merge descrește sub presiunea imposibilității de-a trăi din leafa și locul lor îl ocupă elemente necinstite cari duc lumea la disperare. Până când elementele cinstite aleargă după pâinea de toate zilele, cei necinstiți împreună cu dușmăniții noștri sapă la temelii Statului național câștigat cu jertfe imense.

Oricine este la guvern, ori va veni la guvern, trebuie să rezolve două mari probleme: *P. oblema funcționarilor și problema jidanilor*. Până când aceste două probleme nu se soluționează radical și nu cu paliative, țara românească nu se consolidează. Toate țările se apără de străini. Să urmărim numai cu atenție America. Toate țările, și cele invinse chiar, plătesc bine funcționarii. În Austria un asistent de clinică are leafa echivalentă cu 10.000 lei pe lună. La noi un asistent e plătit cu 2.000 lei. Aceste sunt anomalii, pe cari nu le putem înțelege, totuși le putem interpreta. Sistemul de guvernare românească are nevoie de funcționari lipsiți, flămânziți, cari să nu fie capabili de nici o reacțiune, ori din cauza, că sunt supra încărcăți de muncă — ori din cauza, că sunt incorecți în exercitarea funcției lor.

Funcționari cinstiți! — Vouă nu-

mai vouă ne adresăm în pragul Crăciunului. Celor incorecți le spunem: — bucurați-vă împreună cu dușmăniții neamului — și nu tulburați pacea noastră creștinească în aceste sfinte zile.

Vouă funcționarilor români cinstiți — membrii luptători, deși nu înscriși, dar adevărați ai „Acțiunii Românești” — Vă dorim multă tărie pentru a putea sărbători cu sfințenie săracul vostru Crăciun, iar pentru anul ce vine vă dorim multă tărie ca să vă eliberați de sub imperiul tiran al sărăciei voastre nemeritate.

Dr. Iuliu Hațieganu
Profesor Universitar

Părerii libere

Primum spre publicare următoarele: „O caracteristică evoluție în două faze a unui caracter, este desigur aceea a dlui profesor N. Iorga. Antisemitul și filosemitul. Două antiteze, al căror rol principal l-a jucat dsa, unul în public, iar celălalt după culise.

Fala de altădată a tinerimii, dispărută în obscuritatea prezentului! Dl Iorga își închipue că poate repara greșala din trecut, prin discursuri, pline de sentimente naționale, ținute în fața studențimii. E necesar sublinierea cuvântului că dl Iorga greșește, în cecece privește acest efect. O clădire ridicată prin o luptă continuă față de un popor care n'are nici țară, nici naționalitate, ci întregul lui trecut este pătat de trădări și hoții, care e în stare să-ți vândă țara, azi pentru o promisiune de mâine, se poate mândri cu prietenia marelui savant, care socotește ca o deosebită cinste să alimenteze cu articole din străinătate „simpatica” gazetă „Adevărul”.

Da! Așa se prezintă azi situația.

În zile de grea cumpănă, când nevoia țării, reprezentată prin tineretul patriotic avea nevoie de conducători pentru a nălătura puhoiul jidovesc, dl Iorga a ales, ca mai bine, să se arunce în vâltoarea curentului politic.

Deoarece după concepția modernă nu poți să faci politică fără concursul acordat de organele presei jidovești și jidovite, dl Iorga ne-a părăsit. Deci ținem de datoria noastră să atragem atențiunea dlui Iorga, că aplauzele acordate din partea studențimii nu sunt un semn de simpatie ci un simplu gest de bună creștere.

Dl Iorga trăește, dar nu pentru noi.”

I. Gașpar
student în drept.

„Imperialismul lui Israel“

— In jurul ultimei cărți lui Roger Lambelin. —

In vârtoarea haotică a traiului cotidian, amestec de sgonotoase urzeli sociale și politice, cartea d-lui Lambelin îți dă un rar prilej de popas. Din labirintul răscrușcilor îndoelnice, te simți îndepărtat pentru o clipă și din tihna liniștii, ca de pe o înălțime, zărești uimit, cu ochii sterși de praf, tainice șerpuiiri de poteci nebănuite.

Studiul său de 300 de file, din care autorul își propune să îndepărteze „tot ce ar putea să-i dea nuanța unui pamflet“, e rostirea calmă a unei păreri sprijinită pe o comoară de documente și citațiuni minuțios selecționate, a căror captivantă și caleidoscopică variație subliniază axiomatic titlul din nefericire luat azi încă prea puțin în serios al cărții. Din cele 9 capitole ale studiului său, d. Lambelin consacrând primul pentru generalități introductive și ultimul pentru concluziuni, în restul de 7, trece în revistă nația pe care însuși Spinoza ca jidan a numit-o „sălbatecă și nesociabilă“, în toate țările globului, din sudul Africii până în Bast-Sideul new-yorkez. Protutindeni constată, că „puterea lor financiară e formidabilă și se pricepe de minune s'o utilizeze pentru a cârmui presa, lojile francmasonie și pentru a manevra guvernele și parlamentele.“¹⁾

Nucleul puterii lor s'au încuibărit fără îndoială în lumea anglo-saxonă, unde prin alianțe de căsătorie sângele lui Israel s'a furișat până în rudenia apropiată a dinastiei și unde Bernard M. Baruch șeful jidan al „Oficiului pentru Industria de Război“ din America, — a putut să se laude, că: „In timpul războiului am exercitat probabil o putere mai mare decât puterea oricărui alt, om.“²⁾ E tot lumea anglo-semită aceea, care a fabricat la Versailles celebrele clause ale minorităților, pentru a-ne constrânge să ocrotim la noi acasă 2 milioane și jumătate de parasiți, în timp ce în Palestina celor 590 de mii de musulmani, baionetele engtezești incheagă cu sânge arab templul lui Solomon pentru 83 de mii de israeliți! Wilson, Coolidge, Lloyd George, Baldwin și alții pe cari i-am auzit și-i auzim pomeniți

1) p. VII.

2) p. 61, din „THE PATRIOT“ 20 July 1923, p. 402.

pretutindeni sunt tot atâtea nume de complici declarați ai jidovimii.³⁾

Nemții i-au judecat altfel. Pe vremuri jidovii treceau în Germania drept „martori de categorie inferioară“, erau boicotați și izolați în ghettouri de unde puteau eși numai purtând semne ce-i distingeau de restul omenirii. După ce revoluțiile veacului trecut, ca de altfel toate revoluțiile, au folosit jidanilor emancipându-i în Germania, în 1882 tot nemții au luat inițiativa unui congres internațional antisemit ținut la Dresda, unde s'au redactat adrese către monarhia Europei invitându-i — fără efect, bine 'nteles — „să ia în comun măsuri riguroase împotriva preponderenței crescânde a jidovimii.“⁴⁾ Din păcla vremurilor tulburi, ce au urmat prăbușirii Reichului, au apărut misterios fiii lui Israel ținând pretutindeni frânele dricului care prin revoluții avea să ducă la mormânt ceea ce mai rămăsese din Germania. Reacțiunea n'a întârziat să vie. S'au format organizații, ca „Die Deutsche Partei“, care „de mai bine de 100 de ani e prima organizație, care stabilește principiul inegalității, al inegalității drepturilor — ca fiind singura de susținut din punct de vedere științific“ — împotriva „mormelii despre egalitatea oamenilor, și a drepturilor“, cu care jidovii „au păcălit, au desbinat și au indus în eroare popoarele.“⁵⁾ „Germania — a spus șeful naționaliștilor bavarezi — e câmpul de bătăe unde se luptă două forțe opuse: naționalismul și iudeo-marxismul. Dacă cel din urmă va eși învingător, atunci dela Rin până la V. adivostoc nu va rămânea decât o vastă împărăție jidovească cu Moscova drept capitală.“⁶⁾

În Polonia, ziua Sâmbetei, Tratatul lor de Pace o face lege și pentru polonezi, pentruca drept răsplătă

1) „In onoarea sărbătoarei „Roș Hosana“ 3684, prima din anul 1923, președintele Coolidge a crezut de cuviință să adreseze felicitările sale comunităților jidovești din Statele-Unite și a exprimat omagiile sale „minunetei culturi naționale, spiritualismului și mărețului patrimoniu pe care-l comandă poporul jidovesc.“ — nota p. 71.

2) p. 93.

3) p. 108, din „Die Deutschen Partei“ No. 1. Mai 1923.

4) p. 109, din „Morning Post“, 17 Oct. 1923.

jidovii din Polonia să dea ajutor bolșevicilor cari invadaseră țara. În Ungaria după ce călăii semiți, ai lui Bela Kohn au înroșit Dunărea cu sânge de creștini, jidanii unguri emigrați în America se cred totuși îndrituiți a cere după reîntronarea monarhiei îndepartarea consulului general, contele Széchenyi, pentru rapoartele sale „prea spoite cu antisemitism...“⁷⁾

În țări unde jidovimea n'a putut invoca pretexte de persecuții, ca Franța, Italia, Turcia și Rusia lui Alexandru I și al II-lea, izraelitul „ferment revoluționar de o iscusință diabolică“⁸⁾ cum îl caracterizează d. Lambelin, se afiliază totuși societăților secrete, trăgând pretutindeni sfori de revoluții. Dacă nu este adevărat, că „revoluțiile și războaiele sunt totdeauna prielnice jidanilor“⁹⁾, atunci de ce în Franța pe la sfârșitul veacului al 18-lea intelectuali lor au avut drept țintă răsturnarea ordinii sociale; de ce în Italia combăteau ca francmasoni catolicismul și Bourbonii și azi ca bolșevici monarhia; de ce intrigau în Salonic împotriva Sultanului; și în sfârșit de ce au asasinat ca anarhiști pe un țar, care le clădise școli, îi primise în universități, vrând să-i ridice la demnitatea unui anumit nivel cultural? În Rusia de altădată, prin broșuri incendiare au semănat germenii revoluției printre studenți și printre membrii nobilimii, „făcând din vechii stâlpi ai tronului agenți orbi ai revoluției“¹⁰⁾. Astăzi prin „Banca Comerciale“ jidovească finanțează comunismul italian și mai deunăzi Iacob Schiff, capul băncii Kuhn Loeb & Co: din New-York, „se lauda pe față că prin sprijinul său financiar a realizat prăbușirea socială a împărăției țarilor“¹¹⁾. Se ilustrează astfel fraze, ca de o pildă: „Jidanii sunt pretutindeni șefii recunoscuți și conducători i firești ai organizațiilor revoluționare“ — dintr'un discurs de peste Ocean al rabinului J-L. Magnes,¹²⁾ sau: „Muncitorul jidan a fost agentul cel mai activ al mișcării revoluționare“ — dintr'o declarație a lui Cicerin).

7) p. 147, din „Revue Internationale des Sociétés“, 16 Sept. 1923, p. 672.

8) p. 218.

9) p. 179, din Flourens: „La France Conquise“, p. 26.

10) p. 184.

11) p. 187, din „Action Française“ 12 April 1921.

12) p. 192, din „The Jewish Chronicle“ 21 Sept. 1923.

Interesante sunt paginile unde d. Lambelin inițiază pe ceilalți în secretele Palestinei, — Palestina atâtor nădejdi, din ambele părți! . . . Instalați de englezi cu praf de pușcă într-o țară pe care în 1915 guvernul o promisese formal arabilor,¹⁾ și unde formează o minusculă minoritate, jidovii, prin marea lor zămislire a Ligii Națiunilor, conferă Angliei mandatul palestinian, care prin oprirea a 590 de mii de musulmani de către 83 de mii de iudei, în limbajul onorabilului Lloyd George se numește „o bulă a egalității”²⁾ Cu toată reclama formidabilă, fiii lui Israel se arată puțin dispuși de a se reintoarce în țara lui David și puținii imigranți cari se pripășesc pe acolo intristează „Consiliul Național”, „Vaad Leumi”, prin reintoarcerea lor de unde au venit, sau cei cari rămân, sădesc pe malul Iordanului ideile tovarășului Trotsky. Jidovii americani, cari au furnizat 2/3 din Tesaurul național al Palestinei, în cursul unui an au emigrat în număr de șaptezeci de inși . . .³⁾ Fostul țar Ferdinand al bulgarilor nu de geaba a spus, că: „Sionistul e un jidan, care plătește pe un alt jidan ca să se ducă să trăiască în Palestina . . .”⁴⁾ Chestia mandatului palestinian a ridicat cuvinte de protest printre iniși englezi. În Camera Lorzilor s'a destăinuit faptul, că înaltul comisar al Palestinei pentru a amortiza o datorie a Patriarcatului grec, a pus în vânzare o parte din averea Patriarcatului. Sfântul Mormânt fiind proprietatea acestui Patriarcat, d. Lambelin cu drept cuvânt se întreabă, dacă în caz de nestingere a datoriei comisarul jidov al Palestinei „ar putea vinde la meza și basilica ce adăpostește mormântul lui Christos?”⁵⁾ Înainte vreme — spune monseniorul Barlassina, patriarcul latin al Ierusalimului — „respirai în Ierusalim un parfum de simplitate patriarcală . . . Ținuta femeilor era modestă . . . Cu regimul sionist a dispărut orice pudoare” Dela răstignire încoace, comisarul jidovesc Sir Herbert Samuel a fost primul care a încuviințat înființarea chiar în Ierusalim caselor de toleranță⁶⁾. *E o ticăloșie ce srigă după răsbunare!* — exclamă

¹⁾ pp. 245—46. Vezi declarațiile din oficialul lui Sir H. Mac Mahon, înaltul comisar al Egiptului și declarațiile, în numele guvernului, ale generalului Alleney, din 1918.

²⁾ p. 41.

³⁾ p. 267.

⁴⁾ p. 267. — ⁵⁾ p. 272. — ⁶⁾ p. 275.

patriarcul latin. *Lumea creștină ar trebui să se revolte și n'ar trebui să tolereze o profanare atât de mare și atât de nelegiuită a pământului stropit cu sângele Mântuitorului.* . . .¹⁾ Într'adevăr, ar fi bine . . . dacă rabinul Chajes din Viena nu ne-ar rosti alte adevăruri: „Imperialismul nostru — al lor, ne învață el — e singurul care invincibil nu se teme de înfrângeri . . .”²⁾ și dacă Neamul Ales, pentru a feri de o ispășire dreaptă pe unul din fiii săi trădători de țară, n'ar fi amenințat printr'o Rebecă aristocrată, că: „Il vom scoate pe Dr. yfuss nevinovat, chiar de va trebui să stărnim revoluția și dacă e nevoie și un război.”³⁾ un război ca cel de ieri, despre care unul din iudei spunea rânjind, că „otăfia creștini s'au ucis între ei, câți jidovi există pe suprafața pământului . . .”⁴⁾ Dar astfel nu se îndeplinește oare numai justiția inerentă a firii, devremece profetul lor modern Ascher Ginsberg mărturisește lui Israel „axioma naturii, vestind, că „pe scara creației există diferite grade: mineralele, plantele, animalele oamenii — și deasupra jidanii?” . . .”⁵⁾

A purtat pământul și pe vremuri bieți rătăciți nebăgați în seamă, cari au prevestit celor cari nu vor să crează imperialismul lui Israel. Vorbind despre Rusia: „Jidovimea va găsi acest punct de sprijin a lui Arhimede, care îi va pe mite să scoată pentru totdeauna din țâțâni lumea Europei occidentale” — a spus în 1879 Wilhelm Marr.⁶⁾ Iar un oarecare Dostoiewsky spunea odată că: „Bismark, Beaconsfield, Republica franceză, Gambetta și alții, pentru mine nu sunt decât o aparțină. Stăpânul lor, cași al celorlalți și al Europei întregi este jidovul și banca sa . . .” și cu ajutorul lor și al socialismului „jidovimea va smulge din rădăcini creștinătatea și va distruge cultura creștină.”⁷⁾ Nu cumva de aceea l-au declarat de nebun pe Lenin tovarășii săi fiindcă în asfin-

¹⁾ p. 288. din „Almanachul național jidovesc pentru anual 5682 (1921—22)

²⁾ p. 223.

³⁾ p. 187. din „The Communist” April 1919.

⁴⁾ p. 289. din „Revue Internationale des Sociétés Secrètes”, No. 34, 1923. p. p. 838-839.

⁵⁾ Vezi ordonanța din 3 Febr. 1921 în „Gazeta Oficială” No. 37.

⁶⁾ p. 182 din W. MARR: „DER SIEG DES JUDENTHUMS”, Bern, 1879, p. 35.

⁷⁾ p. 181. citat în „Nicolae al II-lea și jidanii” de generalul Netchwolodow p. 380.

titul zilelor sale murmură de po-căință: „D-zeu de ar mântui Rusia și de ar pustii pe jidani? . . .”¹⁾

Faptul, că autorul se ocupă și de România, ar fi și el singur un motiv dăstul de serios pentru a atrage atenția publicului nostru. E una din rarele publicații apărute în Occidentul fraternizărilor cu bolșevicii, care în 15 pagini sugestive informează cu multă competență cetitorul despre plaga semită a țărilor noastre, dela început și până la recente mișcări universitare cu înfiriparea „Ligii” dela Iași și Acțiunii Românești din Ardeal citând și nume de stegari ai mișcării noastre de apărare, ca pe d. Cuza „un maestru al gândirii” și pe d. profesor Cătu-neanu dela Cluj, și făcând uz de lucrări tipărite la noi în Țară. Te uimește cum baronul Bois-le-Comte pripășit pe la noi în 1834, a văzut acum 90 de ani lucruri pe care publicul nostru hrănit cu stupefiantele talmudice ale presei nu le vedea nici azi: *Ei — e vorba de fii lui Israel — cutoapse ramurile cele mai bănoase ale administrației publice. Acțiunea lor se resimte mai ales în comerțul ce-l fac cu țuică pe credit țaranului și i stărnesc patima prin ușurința cu care-i ofe a satisfacerea ei. Nu peste mult, când i-au rotunjit mica sa datorie, pe care n'o mai poate achita cu mijloacele sale de toate zilele, nenorocitul e pus la discreția lor cu întreaga sa familie și cu averea sa cu tot . . . Năpădesc toate și înlocuiesc pretutindeni cu monopolul lor vânzarea liberă și nemijlocită a mărfurilor . . . Comerțul de detalii a trecut în întregime în mâinile jidanilor.”*²⁾ E ilariantă descoperirea, pe care ne-o destăinuiește Desjardins; a vestitului Crémieux, unul din fala lui Israel: „România când s'a format — după părerea lui — i-a găsit pe jidani stabiliți cu mult înainte de întemeierea ei . . .”³⁾ E Crémieux-ul de altă, dată care pe vremuri precnpea guvernului Principatelor Unite, pentru 25 milioane de franci sub formă de împrumut, egalitatea drepturilor pentru conaționali săi. Lambelin vorbește și despre împrumut și în timp ce la noi miniștri cu joben trag brazde de gală cu tîmbălău, el ne spune, că „țararii cărora li s'au

¹⁾ p. 194. din „The Daily Mail”, 1 Febr. 1924.

²⁾ p. 115.

³⁾ p. 121. din Ernest Desjardins: „Les Juifs de Moldavie”. Paris, Dentu, 1867.

Nemții demască trădările jidanilor

Senzaționalele destăinuri ale revistei „Der Weltkampf” —

„*mai mici loturi de câte cinci hectare, săzută imediat în mâna jidovilor.*”¹⁾ Sunt pagini adevărate despre frământările noastre, pe care publicistul din Apus le cunoaște mai bine decât mulți dintre aceia, care aici acasă au surghiunit din preocupările lor obștești îngrijorarea huligană a unei primejdii inexistente. Declarându-se împotriva democrației plutocrate, ca fiind „*regimul cel mai favorabil dominației jidovești.*”²⁾ autorul totuși fericește România, că „*are avantajul de a se bucura de un regim monarhic, principiul căruia — după părerea lui — se bazează pe apărarea încontra primejdiilor democrației și a plutocrației care derivă din ea.*”³⁾

Am amintit numai în frânturi câte ceva din interesanta lucrare a dlui Lambelin, care și așa ne-a ademenit să depășim cu mult cadrele unei simple recenzii. Al cui să fie păcatul, dacă asemenea solii venite din Apus au darul de a înfiora pe unul, care întrevede în țara lui Palestina cea adevărată, de vreme ce pe malurile Jordanului proporția lui Israel e numai de 1 jidan la 9 locuitori, iar aici în România de 1 la 7!

Cartea dlui Lambelin nu te lasă fără nădejdi. Ne spune că în Anglia cea jidovită un adversar al politicii filosemite (Erskine) a pătruns succesiv de două ori în parlament; iar parlamentul din 1923 e cel dintâi în care dela 1847 încoace familia Rotschild nu mai are reprezentanți. În patria democrației de peste Ocean, în universități ca cea din Cambridge, generația de mâine se gândește la „*Numerus Clausus*”⁴⁾ și prin glasul ziarului „*Jewish Chronicle*” iudeii se plâng că America e „*bântuită într'un grad alarmant de venitul antisemit.*”⁵⁾

Oare în bezna asta în care omenirea se sbate chinuită și neștiutoare, să fie semnele unor zodii mai bune? Veni-vor în curând zorile pe care nici cerneala corosivă a Sărindarului nu-le va intuneca și pe care nu le vor mai alunga nici chiotele republicane ale democrației noastre roșii?

G. M. Șerban
student.

¹⁾ p. 124. — ²⁾ p. 297. — ³⁾ pp. 126-127. — ⁴⁾ pp. 60-70. — ⁵⁾ p. 70.

În cartea-i intitulată *Porcii*, „românul necăjit” ce și-a ales pseudonimul *Arhibald*, povestește cu un încontestabil talent, purtarea jidanilor față de românii rămași în teritoriul ocupat de Germani 1916—1918. Cine voește să pătrundă sufletul naiv și dușmănos al jidanului, ajuns la putere, nu va găsi, sub formă când glumeată, de o ironie mușcătoare, când sincer îndurerată, un alt document mai interesant de cât cartea pe care o recomandăm. Dar poate că, ar spune cititorul: observațiile lui *Arhibald* sunt exagerate ca pornind dela un român, care ca oricare alt adevărat român nu poate suferi semitel parazităripășit printre noi. De aceia, dăm în rândurile de mai jos altă apreciere: și anume tocmai a acelora, cari după ce au comis fatala greșală de a se încrede în jidani, astăzi, ca oameni pășiți, vin și își recunosc amarnic rătăcirea demascând pe tovarășii lor de eri. Este vorba de Germani, cari au crezut că servindu-se de elementul semit insinuant, docil și vorbind nemțește în Orient, vor putea pătrunde mai ușor în această parte a continentului prin pionierii jidani.

Iluzia politică datează de mult: de la mijlocul sec. XIX; a avut-o mai ales și *Naumann*, autorul entuziast al vestitei cărți intitulată „*Mittel Europa*” apărută în 1917 în toiu răsboiului mondial, când nemții crezând că au pus mâna definitiv pe Orient se gând-au să-i facă organizația economică prin intermediul elementului semit, ce i se oferea ca instrument atâta vreme, bine înțeles cât surădea norocul politic potențitorilor de la Berlin. Au avut nemții această iluzie și când credeau că vor sugruma definitiv, fără putința de ridicare, mica Românie prin pacea dela București din Maiu 1918. În această operă de distrugere lentă s'au servit tot de jidani. Acum, când învingătorii de atunci, au rămas învinșii de astăzi, făcându-și un examen de conștiință recunosc cât s'au înșălat, când și-au pus speranțele în jidani, cari ajunseseră stăpâni de fapt ai țării românești ocupată de armatele germane.

După perioada de desmeticire, nemții se miră de atâta orbire, dovadă că un reprezentant al lor, german de origină fost consul la Galați scrie în numărul de Noembrie

1924 al revistei „*Der Weltkampf*”, următoarele:

„Nimeni, care era inițiat nu se mai miră de faptul că secția austro-ungară a administrației militare era complet jidovită. Dar, faptul că personalități impunătoare ca generalul Feldmareșal v. Mackensen și generalul v. Rulf să nu poată pune stavilă sistemului de jidovism pustiitor în administrația militară germană, acest fapt a fost interpretat de prietenii și adversarii noștri ca semnul îndubitabil că forța puterilor centrale merge spre prăbușire”.

Un profesor german vizitând Bucureștii ocupat și-a formulat astfel impresiile lui în aceeași ordine de idei: „Asta nu mai este o administrație militară germană, ci este o administrație rostită pentru promovarea intereselor jidovești contra germanilor”.

Așa au servit Jidanii pe Nemții, cari au avut naivitatea să dea încrederea acestui element, insinuant și perfid.

Acum să aflăm tot din scrisul aceluiași autor, cum s'au purtat sub ocupația germană câți va din acei jidani de mult înpământenți, cari în România mică jurau că s'au identificat cu idealurile noastre, iar în România-Mare se bucură pretutindeni de stimă ca și cum nu ne-ar fi bârfit, trădat și batjocorit sub Nemți. Să ascultăm pe autor:

„Fiecare evreu rămas în teritoriul ocupat după intrarea trupelor germane și-a ținut de datorință, să injure poporul românesc și conducătorii săi, și caricatura grotescă ce a fost prezintată publicului german despre știrile din România a fost schițată de mâini jidovești. Că „intelectuali” jidani s'au distins în această operă în mod deosebit, se va învedera din următoarea scurtă colecție. „*Marele critic Henri Sanielevici*, pe care îl vom întâlni în expunerea noastră de multeori, — a încercat să ju tifice insultarea nemai pomenită a poporului german de către el cu aceea, că în acest fel a vrut să-și creeze o bază pentru critica sa asupra poporului românesc. *Anume românii sunt cu adevărat un popor degenerat.* Edit. rul „*Bursei*”, un anumit *Hussar*, sfătuiă pe ofițerii germani cu mult zel: „Nu care cumva să vă încredeți în români! Acești oameni toți sunt falși! Chiar și bătrânul Petre Carp!” Cumnatul lui

Hussar, Brânișteanu, lung timp redactor principal și încă astăzi colaborator la „Adevărul”, caracteriza atunci pe români fiecăruia, cine dorea să auză: un popor de sclavi născuți. Și mai și s'a manifestat „literatul” Henri Streitmann, un tânăr teolog jidan (rabin N. R.) de naționalitate română, care era internat în mănăstirea Tismana dinpreună cu notabili români, numea pe compatrioții săi într'o scrisoare adresată fratelui său „o bandă de hoți roasă de alcool și sifilis.” După cum aflăm din sorginte competentă, „Academia Română” din

București ar fi în posesiunea unor documente de cea mai mare importanță pentru chestiunea evreești. S'a renunțat totuși la publicarea acestor acte de frica unei noi dușmăni a marelui finanțe americane, mai ales însă pentru că Academia Română în urma unei fundații de milioane făcută de un jidan a fost obligată — cel puțin moralicește la tăcere!

Acțiunea Românească socotește însă tocmai ca o datorie morală să continue demascarea acestor fapte și în numerile viitoare.

CRONICA EXTERNĂ

Din uneltirile finanței jidovești

— Cum lucrează în Anglia. — Cum a procedat în Italia fascistă.
România nu poate trage învățăminte? —

Nu mai incupe nici o îndoială, că fi-ele politicii externe, cel puțin de la încheierea păcii încoace, sunt conduse de mâini ascunse jidovești. Cine voește să se documenteze asupra acestui fapt, nu are de cât să citească cartea lui Roger Lambelin intitulată „L'Impérialisme d'Israël” din 1924, asupra căreia a apărut o recenzie luminoasă în revista noastră.

Chiar fără a se informa din lucrarea autorului francez, cetățeanul care nu citește de cât jurnale scrise în românește, va fi dobândit de sigur convingerea că jidovimea internațională a condus spre exemplu politica externă a Angliei sub regimul lui Mac Donald. S'au produs doar fapte, cari exclud ori ce îndoială, ori ce altă interpretare: tratatul cu sovietele, adică cu guvernul judaic din capul Rusiei comuniste, care prin jidanul Apfelbaum — zis Zinoviev — înțelegea să boșevizeze Marea Britanie prin faimoasa scrisoare autentică și prin delegația comercială, compusă din 300 evrei ruși, atașați pe lângă persoana ministrului sovietic la Londra; alt fapt: indulgența surprinzătoare, revoltătoare chiar a lui Mac Donald, prizonier în mâna partizanilor săi laburști, conduși din umbră de jidani, care prim-ministru laburist a înțeles să scoată din închisoare pe Campbell, deținut de jus iție, pentru că făcuse pe față propagandă bolșevică, adică dist ugător-semită, printru rândurile armatei.

De altfel de multă vreme lumea inițiată știe că între Marea Britanie și jidovimea de pe glob s'a încheiat o înțelegere tacită: Albionul

pune protecția lui la dispoziția jidovimei din tot largul lumii: și în schimb rasa lui Israel susține cu aur puterea britanică. Ori cât s'ar contesta acest adevăr, observat și formulat în mod curajos de miliardarul american Ford, adevărul rămâne adevăr, pentru că oglindește realitatea.

Ceia ce însă nu știe lumea, este metamorfoza de care este capabil jidanul, după timp și după țară. Cine ar fi crezut, spre exemplu, că fascismul italian, cu tendințe atât de naționalist afișate, și cu pretenția că isvorăște din adâncul conștiinței specific și autohton-italiene, are printru ursorile care i-au prezidat la naștere și pe rasa lui Israel sub forma finanței jidovești? Pentru citito ul nedumirît recomandăm ca teorie lămuritoare a acestei politici cu fața de Proteu, cartea intitulată „Protocollele Înțelepților Sionului”, tradusă în românește de I. Moța; iar pentru dovedirea faptului concret mai sus indicat trăducem din limba germană scrisoarea fascistului Giuseppe Fredrigotti publicată în cunoscuta revistă „Der Weltkrieg” precum urmează:

„Se știe, că Mussolini și-a început cariera politică încă dinainte de războiu ca director al ziarului „Avanti” cel mai cunoscut organ al partidului socialist italian. După izbucnirea războiului a făcut propagandă pentru participarea Italiei la războiul mondial, pentru că după părerea sa, dacă proletariatul Italiei ar trece la timp de partea Antantei, ar avea dreptul să culeagă fructele victoriei.

Conduc de această concepție Mussolini ajunse repede în conflict cu direcțiunea partidului, care era mai mult filogermană și care se hotărâse pentru neutralitatea Italiei. Imdată după ruptura cu direcțiunea partidului întemeiasă el cu ajutorul banilor subvenționați de englezi și francezi gazeta sa proprie: „Il popolo d'Italia”, prin care urmărea o politică socialistă-independentă, naționalistă și anticlericală. Cu sfârșitul războiului, adică atunci, când Mussolini accentua tot mai mult naționalismul și se retrase de la socialism, au încetat deodată ajutoarele anglo-franceze, căci odată cu victoria obținută s'a stâns imediat și interesul celor două puteri ale Antantei pentru menținerea din partea lui Mussolini a mișcării naționaliste în favorul războiului. Dar pentru că tocmai atunci amenința să ajungă la isbândă bolșevismul în Italia, se hotărâse marea industrie națională a țării de a nu lăsa mișcarea lui Mussolini să moară din lipsă de mijloace, ci de a o folosi pentru suprimarea valului comunist, ce amenința serios mai ales în Nordul Italiei libertatea proprietății. „Confederatione industriale d'Italia” se compune de altfel din 90 procente mari industriași creștini, și numai restul sunt jidani. Totuși la aranjamentul cu Mussolini și-au luat aproape numai cei din urmă sarcina asupra lor. Și aceasta s'a petrecut în chipul următor:

Colaboratoarea lui Mussolini, Margareta Sarfatti, născută Grassini — o jidancă din Veneția — oferii lui Mussolini, care în vremea turbure, imediat după încheierea păcii, simțea tot mai mult, că el trebuie să se așeze în fruntea operei de salvare națională în Italia, — deocamdată ajutorul financiar al unui anume Goldmann, negustor de bumbac din Milano. După ce ajutorul Antantei, în urma victoriei obținute, încetase, fu acest Goldmann primul, care veni în ajutorul financiar ziarului „Popolo d'Italia”. Dar Mussolini se despărți îndată brusc de dânsul, nu pentru că era jidan, ci pentru că Goldmann îi pretindea în schimb o anumită influență asupra ziarului, ceea ce nu putea admite Mussolini: cu nici un preț.

În afară de acest ajutor, deși de scurtă durată, pe care îl dase Sarfatti prin Goldmann stăpânului ei în acele zile agitate, când bolșevismul bătea amenințător la porțile Italiei, femeia aceasta îi mijlocise un local, unde oamenii lui Musso-

lui puteau să-și aibă primele lor conveniri secrete. În acelaș timp ea puse la cale prietenia lui Mussolini cu un alt jidan, Aldo Finzi, Secretarul de stat dela interne de mai târziu, care devenise nu de mult o adevărată primejdie pentru marele tribun al poporului în afacerea Matteotti. Despre Finzi se spunea, că ar fi un tânăr invalid de războiu, care s'a distins în războiu ca aviator și care, ca milionar, va aduce ziarului „Popolo d'Italia” din entuziasm bogate mijloace. De fapt omul nu avea în afară de abilitatea și îndrăzneala lui jidovească nici un filer. Totuși el oferă lui Mussolini, îndată, la prima convorbire, cinci milioane pentru ziar. Mussolini, care făcuse experiența cu Goldmann și era băgător de seamă, îi răspunse îndată: „Dar eu rămân stăpânul ziarului”. Replica vicelanului evreu fu: „Benissimo. Sunt pe deplin mulțumit, dacă-mi permiteți să fiu mereu lângă d'voastră”. Și așa s'a întâmplat Finzi rămase alter-ego al lui Mussolini, nu-i dase din punga lui nici un filer, însă îi aduse în tovărășie cu ceilalți jidani ai federației industriașilor din fondurile federației acele 38 milioane lire, cu cari Mussolini și-a pregătit intrarea în Roma.

N'a fost destul cu trio-jidănesc Goldmann—Sarfatti—Finzi, ei i-au mai adăugat pe un al patrulea jidan: inginerul Bersellini (tatăl său e directorul ziarului financiar din Milano „Il Solo”), care jucase deja în străinătate ca emisar al Cahalului jidovesc un rol și care i-s'a atașat lui Mussolini din partea federației industriașilor pentru controlul cheltuelilor celor 38 milioane.

Cu acești bani, în măsură atât de largă aduși și controlați de jidani, a dăruit Mussolini guvernul, a luat chiar frânele puterii și a nimerit toate șansele revoluției comuniste, ce amenința dela Nord. Cu aceasta au fost salvate interesele marilor industriași, iar Mussolini n'a mai primit din acel moment alte ajutoare bănești din această parte. Lui Mussolini însă, deși era acum ministru-președinte, îi mergea din nou destul de rău cu organizațiile sale fasciste, pentru cari Statul n'avea bani.

Atunci jidanii, cari cunoșteau foarte bine situația strâmtorată a lui Mussolini, au jucat Carta cea mare. Finzi i șopti lui Mussolini: „Ce însemnează un Goldmann pentru dta? Ce un Bersellini? Dta ar trebui să mergi cu cei mari de tot!” Și astfel puse Finzi la cale legătura cu

Toeplitz, directorul „Băncii Commerciale” din Milano, cu senatorul jidan Della Torre, cu proprietarul lui „Secolo” și directorul „Băncii Pisa”, precum și cu commandatorul Uccelli, directorul jidan dela „Lloyd Triestino”. Cu acceptarea bogatelor mijloace bănești, oferite fascismului din partea acestui grup financiar, a fost și a rămas Mussolini în puternică dependență de banul jidovesc.

Indată după aceea aurmat (toamna 1923) acea declarație senzațională a lui Mussolini către o deputațiune zionistă, ce i-se prezentase, după care „fascismul nu urmărește nici decum tendințe antisemite”. Era aceasta recompensa lui Mussolini pe lângă strălucitele afaceri, pe cari le realizase pentru totdeauna acel trio Toeplitz-Della Torre-Uccelli pe socoteala Statului.

În afară de secretarul particular al lui Mussolini, commendatore Chivolino, se află totdeauna în apropierea acestuia un anumit barone Russo, care primi mai târziu titlul de marchizul Paulucci și care este rudă și compagnon de afaceri al cunoscutului jidan îmbogățit de războiu Sinnigaglia.

Președintele înaltei curți de casăție din Roma a fost până'n toamna anului 1923 jidanul Mortara. Guvernul l-a înlocuit de ochii lumii printr'un creștin cu numele d'Amelio. Ese însă la iveală, că acest d'Amelio e căsătorit cu una din cele trei surori Tivoli, jidănci de mare influență, toate trei prietene ale Margaretei Sarfatti. Una din celelalte două fete Tivoli este soția susnumitului Goldmann, iar cealaltă soția jidanului Consolo, reprezentantul „Băncii Commerciale” Toeplitz din Paris.

Cunoscuta „Banco di Roma” a fost banca partidului popular catolic din Italia (partito popolare al lui Don Sturzo). Este un secret public, că această bancă catolică avea în grija ei afacerile italiene cu guvernul sovietic rusesc. Misiunea Worowsky a lăsat să treacă, în timpul activității sale din Italia, prin mijlocirea acestei bănci pachetele de gazete sovietice spre Roma pentru propaganda comunistă. Feinstein, emisarul jidan din Moscova, a avut tratative serioase cu „Banca di Roma” pentru cedarea unor întinse ținuturi din Rusia de sud pe seama tovarășiilor agricole germane „albe” (adică catolice-internationale). Cât de strâns erau legăturile de conducere ale băncii sale cu acele ale partidului popular, reiese de acolo, că Don Sturzo — fără a fi membru în direcțiunea băn-

cei — avea în edificiul băncii un apartament, unde să primească lumea intimă. Banca aceasta este acum aproape ruinată. Mussolini a gonit întreaga conducere a băncii și a pus ca președinte al băncii pe principele Boncompagni Ludovisi, catolic naționalist, care părăsise partidul populari.

Și acum urmează lovitură de picior a măgarului: acel „consigliere delegato”, pus de guvern la bancă, este jidanul Vitali. Și pentru lichidarea fondurilor de subvențiuni ale „Băncii di Roma” a fost numit un alt jidan, în calitate de comisar al guvernului, barone Russo, pe care-l știm dela început.

Aceste legături explică împrumutul pentru Polonia, convenția cu Rusia și recunoașterea sovietelor de către fascism. Mussolini nu și-a păstrat independența față de banii jidănești și față de propaganda iezuită, care din nefericire astăzi lucrează de acord cu acești bani. Ambițioșii lăcomiei de afaceri jidovești și ai falșei fabricațiuni de proseliți au adus pe Mussolini, care în țara lui a sugrumat bolșevismul, până acolo, ca el să recunoască cel dintâiu bolșevismul rusesc.

În convenția cu Rusia se concesiunează traficul comercial italian spre Marea Neagră „Lloydului de Trieste”, condus de jidani (Uccelli), după ce a fost refuzată concesiunea mării societății „Navigazione Generale Italiana” („care nu era destul de jidovită”).

Din machinațiile mai sus desvăluite ale finanței internaționale jidovești revista „Hammer” care a produs deasemenea această scrisoare, desprinde următoarele considerații de ordin general:

„Aceste fapte ne dau o dovadă nouă, că este imposibil pentru un Stat singur să se subtragă din lanțul omnipotenței financiare a jidanilor. În mod imperios necesar trebuie să se unească toți bărbații cinstiți și cari cu adevărat simt cu societatea din mijlocul tuturor națiunilor culte, spre a rupe printr'o acțiune unitară căușele rușinoase, în cari o bandă de criminali conjurați a ferecat omenirea onest creatoare în chip de lașă viclenie. Pregătirile în această direcțiune sunt îndrumate.”

Iar pe noi, pentru țara noastră, ne muncește următorul gând nedeslușit: Poate că în lumina acestui document s'ar putea găsi întru câtva și explicația atitudinii astfel inexplica-

hilă ce a avut Italia, condusa de Mussolini, față de România. Nu cumva o fi o tainică influență a acelora cari au finanțat atât de abil și discret întreprinderea fascistă? Nu cumva precumpănesc la Roma șoaptele jidovilor, cari ne urăsc de moarte

pentru că simt că neamul românesc, după ce a scăpat de diferite juguri, nu vrea în ruptul capului să moară sub jugul jidovesc? Nu afirmăm nimic, dar ne punem întrebarea; pentru că prea vitreg se poartă cu noi sora latină în zodia fascismului.

SCRISOARE DIN ORADEA-MARE

Indrăsneală jidovească

În unul din numerile trecute am înregistrat scandalosul incident provocat de mai mulți studenți jidani dela Academia de Drept din Oradea-Mare. Primum acum din partea corespondentului nostru noui amănunte:

„Intr'u a din zilele lunei Octomvrie a. c., d. Prof. Lazar Iacob își ținea cursul său de Istoria Dreptului Românesc în sala No. 1. Subiectul prelegerii era: „Epoca Daco-Romană”. Cu tot aparatul științific plămădit de pleiada strălucită a istoricilor români și străini, cari am aprofundat această vastă problemă, d. Prof. Iacob a descris colonizarea romană din „Dacia Felix”; pe urmă a trecut la dovedirea continuității elementului roman pe plaiurile noastre, dela marele Traian și până astăzi. În câteva cuvinte a schițat aberațiunile istorice a unor pretinși „savanți”, ca Rösler, Hunfaludy, Sulzer etc., cari în nebunia lor șovină au făcut nefericita încercare de a combate teoria continuității. D. Prof. Iacob a ținut de cuviință să treacă în revistă aceste „teorii”, ca prii doborârea construcției șubrede și a contradicțiilor confuze și obscure, pe care sunt acestea întemeiate, să poată pune într'o lumină și mai strălucitoare, nobila noastră obârșie.

După terminarea cursului, mai mulți studenți jidani au făcut următoarele observații nerușinate, pe cari le reproducem în limba sonoră a lui Tuhutum, în care au fost rostite, pentru ca cetitorii noștri să cunoască această nouă manifestare de loialitate și înalt patriotism a „Rumunilor Pumunteni”. Iată deci, în original, ce au spus acești distinși fii a rasei perclunate: Ce, acest tip vrea să contradică principiile unui Rösler, pe când el nici cu nasul nu-l ajunge? Nu e destul că ne-au furat țara, ci acum mai vreau să dovedească și aceea cad această țară a fost a lor¹⁾ Da, lubiți ceti-

tori, aceste cuvinte au fost rostite în anul al 6-lea a României-Mari, pe teritoriul pitoreștei noastre țări, într'o clădire în care se propagă lumina științei naționale, de către niște pui de jidovi, și culmea cinismului, tocmai în prezența studenților români.

Imediat, după cele întâmplute, studenții au întreprins o crâncenă luptă pentru eliminarea din Academie a acestor hidoși dușmani a neamului.

Comisiunea de judecată, întrunită sub prezidenția dlui Prof. Bogdan-Ionescu, a hotărât excluderea dela examene alor cinci studenți jidani, la cari s'a dovedit vinovăția, pe timp de 2 sesiuni, ceea ce însă nu înseamnă că sunt eliminați; deci pot urma și pe mai departe la cursuri.

Studenții Creștini Români, într'un elan de nobil sentiment patriotic, au hotărât însă să nu mai tolereze în mijlocul lor pe nici unul dintre acei,

cari le-au jignit atât de adânc simțul național.

Însă jidanii și-au găsit un bun apărător în persoana Prof. Mototulescu, fost conferențiar la Iași(?), care are pretenția să ajungă Profesor de Istoria Dreptului Românesc la Universitatea din Cluj. Se vede că acest viitor luceafăr pe orizontul istoriografiei noastre juridice, împărtașește pe deplin părerile, mai sus înșirate, ale studenților săi favoriți; căci altfel nu se poate explica zelul persistent cu care îi apără pe aceștia.

Astfel, la începutul cursului său de Drept Român, pe care-l predă ca suplinitor (cu chfu și vai), a amenințat pe studenți că nu le va iscăli indexul, până ce nu vor lăsa pe jidani la cursuri.

Văzând însă că studenții nu se intimidează de loc de această amenințare stupidă, a hotărât să înceapă ofensiva pe față. Intr'o bună zi apare în sala de cursuri, înconjurat de toți jidanii eliminați, la o poziție marțială și aduce la cunoștința celor prezenți că de-acum înaintea jidanilor vor veni la cursuri sub scutul său personal. Drept răspuns, becul electric se stinge, și o ploaie de pumni care a continuat și după reaprinderea luminii, a convins în sfârșit pe eroicii Macabei, că Românul e burdin fire, însă înțelege glume numai până la o anumită limită. Iar Domnul Mototototoleescu a plecat ploac acasă!²⁾

Correspondent:

Central University Library Cluj

„Dobă mentalitatei comerciale

Din partea unui student al Academiei comerciale, care dorește să-și păstreze anonimatul, primim câteva judicioase observații asupra diferenței dintre spiritul comercial al românilor și jidanilor. Într'adevăr, a s'a format o credință greșită, că meșteșugul și arta comerțului ar fi un apanagiu rezervat exclusiv pe seama poporului ales. În cartea celebră a lui Roderich-Stolheim despre „Jidanii în comerț” se dau la iveală toate manoperile și toată imoralitatea pe care o întrebuițează ca un auxiliar al reușitei în afaceri, comerciantul judeu. Nouă ne-a produs o deosebită satisfacție articolul de mai jos, pentru că venind dela un student al Academiei Comerciale, putem aprecia spiritul în care sunt crescuți tinerii studenți, în acest institut de învățământ și cultură:

„Azi se vorbesc multe serioase și neserioase, cugetate și necugetate. Și pe toate acestea ne e dat să le

ascultăm. Câte vorbe înjositoare ne s'au aruncat și nu se aruncă românilor? Vorbe neîntemeiate!

Intr'o bună zi mi-a fost dat să ascult părerea unuia în ceea ce privește spiritul comercial la români. În comparație cu al jidanilor, Găsesc că în această privință e jignitor pentru noi a se face comparație! Un jidan gheșefar, înșelător, plin de ură, răspânditor de necinste comparat cu un român iubitor de frumos și adevăr! Și tocmai fiindcă e caracterizat prin calitățile de mai sus, mulți fără judecată spun, că acest român nu știe să facă afaceri de comerț. O părere ușuratică și greșită! Dacă românul nostru are totuși o inimă iubitoare de dreptate care nu-l lasă să se folosească de cunoștințele uneltiri jidovești, el n'are spirit comercial! Sunt mulți, cari cred acest lucru, necugetându-se la adevăr. Fapt cunoscut este, că acolo unde jidanii stăpânesc comerțul, românii nu se

1) „Mit, hát ez pasas akarja Rösler elveit ellentmondani? Nem elég hogy ellópták országunkat, hanem még azt is be akarják bizonyítani hogy az övék volt ez az ország!”

Uniunea foștilor Voluntari

mai pot ridica pe teren economic. Tot ce e vechu și puternic, nimic ce e abia încolțit. „Capitalurile mari, înghit capitalurile mici”, spune un adevăr economic. Deci un e de mirat, că în unele regiuni întreprinderile românești nu se pot desvolta în fața celor jidovești cu mult mai mari, acestea folosindu-se și de cunoscutele lor manopere odioase.

Să luăm bunăoară Clujul plin peste tot de firme jidovești. Or mai pot prinde putere case comerciale românești în acest oraș unde mii de mâini străine sapă la temelia creștinătății? Fără îndoială, că în situația de azi, nu pot.

Ce să zicem de vestitele orașe jidovești din Moldova, unde poți chiar muri de dorința de a putea cumpăra ceva din magazii creștine!

Să părăsim însă aceste locuri năpădite de jidani și să trecem pentru câteva momente în alte locuri îmbrăcate în curata haină românească. Din fericire — peii noi — găsim și astfel de locuri. Cine n'a auzit de vestitele comune curate românești din jurul Sibiului? Săliștea, Oriatul, Poiana-Sibiului și alte multe, ne stau ca dovadă neclintită, că acolo unde jidanii n'au pătruns cu manoperele lor mișești, simțul comercial românesc s'a putut manifesta în cel mai mare grad posibil.

Marile și cinstitele firme comerciale J. Floașiu (acum în Sibiu), Comșa, Gh. Baci și a., ieșite din mijlocul vesiților „mărgineni”, apoi cele industriale din Săliștea mai ales, stau mai presus de orice dovadă, că românul e absolut capabil de o viață comercială în toată largimea ei și încă o viață comercială cinstită pe care o dorim.

De aceasta însă, nu ne vom putea bucura curând, dacă ne vom lăsa conduși de unii, cari nici nu voesc să vadă groaznicul pericol ce ne amenință, de a ajunge'n țara noastră sclavii unor „oaspeți nepoștiți”. Și ca să nu cădem în sclăvia care așteaptă să ne înghită, va trebui să vedem cât mai cu ând pe nepoștiții oaspeți cu sdiențele ce au venit în spate, făcându-ne complimente de mulțumire ca unor buni gazduitori și pornind la drum spre locurile de unde au venit. Num i pe un pământ românesc curățit în felul acesta vom putea clădi o nouă viață cinstită, românească, de care să ne putem mandri

În dorința de a trăi într'o Românie cinstită, să luptăm întărindu-ne credința'n Domnul și'n noi înși-ne.

Al. Tr. B.

La 7 Dec. 1924 Uniunea foștilor Voluntari a ținut în Cluj o adunare generală extraordinară în vederea reorganizării sale. În prezua adunării dl Elie Bufnea a citit în fața unei numeroase asistențe o conferință cu subiectul: *Istoricul Legiunii Voluntarilor Români din Siberia*. Conferențiarul, după ce a lămurit pe scurt însemnătatea mișcării voluntarilor în general în lupta pentru întregirea neamului, în prea frumoase cuvinte a schițat marea epopee de 2 ani a voluntarilor din Siberia. Această epopee de sbucium și glorie ce nu-și găsește asemănare în analele istoriei decât în faptele celor 10.000 ai lui Xenophon, este prea puțin cunoscută marelui nostru public și oamenilor noștri politici. Chiar de aceea inițiativa dlui E. Bufnea merită toată atențiunea și recunoștința. Mulți din cei prezenți vor fi auzit cu mirare, cum în ultimul an al războiului mondial, după pacea dela București, mii de voluntari români din Ardeal și Bucovina însuflețiți de cea mai curată dragoste de neam și Țară, ferm hotărâți de a merge până la supremul sacrificiu pentru idealul Unirii tuturor românilor, au înălțat drapelele tricolor la malul Volgei, l-au purtat triumfător de alungul Siberiei 2 ani, au cules la Wladiwostok admirația tuturor aliaților și apoi prin țări exotice, peste mări fără margini s'au întors modești la vetrele lor fără să asurzească lumea cu măreția faptelor memorabile, fără să-și afișeze drepturile imprescriptibile la recunoștința patriei și națiunii, mulțumindu-se cu satisfacția ce le-o dă conștiința datorii împlinite fără șovăială și precupețire *Iată o pagină de glorie a războiului nostru, scrisă de voluntari!*

Dacă ne dăm seamă că mișcarea voluntarilor s'a produs în toate țările, unde numai au fost români în lagăre de prinsonieri, că s'a produs din inițiativă proprie trebuie să vedem în *volunta i pe luptătorii unei idei, a ideii naționale integrale și intransigente*. Spiritul de jertă desinteresată pentru izbânda neamului ce a' pus stăpânire pe sufletele zecilor de mii de voluntari, este și a fost cea mai puternică cheazășie, că acest neam în ceasuri de grea cumpănă are forțe vii nebănuite de privitorul sceptic sau superficial.

Uniunea foștilor Voluntari a luat ființă poate pentru a cultiva camaraderia, prietenia cimentată prin su-

ferințele comune din lagăra și tranșee, Uniunea o fi luat ființă și pentru ajutorarea reciprocă a membrilor ei. Aceste însă nu pot fi decât motive parțiale. Unirea politică a românilor nu ne-a adus și stăpânirea de fapt asupra plaiurilor străbune. *Străini deținători de privilegii vechi și năvălitori de dată recentă stau în calea înfăptuirii integrale a idealului național*. Dacă astăzi lupta nu este ucigașe ca lupta cu armele, ea nu este mai puțin grea și mai puțin hotărâtoare pentru viitorul acestei Țări. Sufletul de voluntar a trebuit să tresară la auzul goarnei. Voluntarul e treaz și își știe datorința. Voluntarul nu își va precupeți voința și hotărârea de a pune umărul și la refacerea morală și economică a Țării.

Iată de ce adunarea generală de reorganizare a Uniunii foștilor Voluntari este priiej de adevărată și sinceră bucurie pentru noi. *Toți românii de bine urea-ă din inimă Voluntarilor că alături de pagina gloriei războinice să mai scrie una totată de mareață, o pagină în istoria consolidării pașnice a României-Mari.*

V. P.

10 Decembrie la Cluj

Ziua de 10 Decembrie sârbătoarea de comemorare a începutului mișcării studențești a fost prăznuită la Cluj într'o atmosferă de înalt entuziasm și în cea mai perfectă liniște, dovedindu-se încăodată simțul de legalitate al studențimei care nu reacționează decât atunci când este provocată și scoasă din sărite.

La orele 10 dim. a avut loc o slujbă religioasă la biserica ortodoxă oficiată de un teolog absolvent intrucât autoritățile bisericesti, atât ort. cât și gr. cat., nu au răspuns la cererea studenților. La orele 11 dim. s'a ținut în sala IV a fac. de litere o impresionantă ședință festivă, unde au luat cuvântul reprezentanții studențimei din Cluj și delegații dela Iași și București. (Remarcăm în treacă că Senatul universitar la cererea legală a președinților soc. pe facultăți, nu numai că a interzis ședința, dar a și înăsprit accesul în interior).

După ședință a avut loc o impresionantă manifestație pașnică până la locul statuei lui Avram Iancu și înapoi, care nefiind turburată de măsuri polițienesti a decurs în cea mai perfectă ordine.

CĂRȚI-REVISTE

„STUDIU asupra rezolvirii prin edificare a crizei de locuințe și asupra împroprietăririi cu case a funcționarilor și muncitorilor“ de Dr. Emil A. Dăndea, primarul Târgu-Mureșului. 1924. Lei 12. În numărul trecut al revistei noastre am anunțat, că ne vom ocupa de prețiosul studiu al dlui dr. Dăndea.

În acest studiu dsa pune problema crizei de locuințe și mijloacele de asanare a acesteia prin înființarea unei societăți de construcție, protejată de Stat și comună. Partea dintâi a studiului tratează cauzele crizei, cari sunt două: inundarea străinilor dela sate și a străinilor din Galiția și Rusia. Majoritatea acestei populații o constituie Jidanii, a căror prezență la țară a devenit insuportabilă țărănimii noastre pe care au exploatat-o nemilos, astfel că după evenimentele din 1918, pentru a se apăra mai bine contra aceloră, care aveau tot dreptul de a le cere socoteală despre faptele lor, au învădat orașele. În a doua categorie cad toți acei streini pe cari țările vecine mai conștiente de cât noi i-au dat afară ca pe un element disolvant și periculos pentru Stat și societate.

Efectul acestor inundații de străini este, înstrăinarea orașelor noastre atât din punctul de vedere al populației cât și al proprietății urbane. Autorul arată fără înconjur această situație tristă a orașelor numai cu numele românești.

A doua cauză a crizei este lipsa de construcții noi, provenită din lipsa de capital eficient și din motivul că proprietarilor de capitaluri le era mai rentabil a face trafic cu case vechi și a plasa capitalul în capital rulant decât a-l mobiliza în construcții. Asupra lipsei de construcții noi a mai influențat în măsură destul de mare și închirierile și rechiziționările forțate.

Pentru a ilustra mai bine ineficiența acelor recvirări și rechiziționări ne aduce exemplul următor (pag. 25). „Soluțiunea (prin rechiziție) este asenănătoare cazului, când în timp de foamete nu am procura alimente ci am lua prin intervenție oficială bucătura cea mai necesară din gura celui ce voește să o mănânce și o dăm altuia care flămânzește. De multe ori nici nu am putea ști, care anume a fost într'adevăr mai flămând“. Într'adevăr, de multe ori s-a luat, mituindu-se organele de închiriere, sârmanului slujbaş român singura locuință ce o avea, dându-se jidanilor speculanți veniți peste noapte.

Ceeace îl preocupă îndeosebi pe autor este câștigarea de capital eficient necesar înființării unei societăți de construcții. Acest capital eficient după cum ne arată s'ar putea câștiga prin diferite impozite, ajutoare dela Stat, comună și dela particulari cari ar fi obligați a subscrie acțiuni la respectiva societate. În casele construite după un anumit model s'ar împroprietări în primul rând funcționarii

statului și militarii, așa că prin mijlocul acesta li s'ar asigura un confort omeneș și orașele ar căpăta un aspect mai românesc.

Lucrarea se termină dând în anexă un proiect de lege privitor la societatea pentru clădiri și fondurile de construcții.

Cu multă satisfacție ne-am ocupat de acest studiu temeinic de specialitate care în afară că respiră o conștiință curat românească, dar este primul de acest fel la noi în Ardeal. Vedem că dl dr Dăndea își îndeplinește cu multă înțelegere menirea sa de apărător al intereselor românismului și de luptător al prosperării orașelor, cari trebuie să devină românești atât ca populație cât și ca proprietate. Ca încheiere comunicăm cititorilor noștri aprecierea ce face un specialist și anume primarul capitalei, în scrisoarea adresată dlui Dăndea cu privire la susnumita lucrare. Spicim dintr'ansa următoarele fragmente:

„Studiul ce ai făcut într'un timp atât de scurt după adunarea de la Cernăuți merită toată admirația și toată lauda noastră, mai ales că și cu această ocaziune ai întărit afirmațiunea, ce am făcut în Congresul Ununii Orașelor, că ești unul din cei mai înimoși și mai harnici primari

Apreciind cum se cuvine studiul Dăndea, te rog să primești admirația mea pentru puterea de muncă cu care ești înzestrat.“

A. Bidlanu
student în drept.

„LA VITA ITALIANA“ revistă naționalistă lunară, Roma. I. Via dell' Umiltà. Păstrează o hotărâtă atitudine în chestia pericolului jidovesc. Dintr'unul din numeroasele recente rețineri următoarele fragmente dintr'un articol, intitulat „Francmasoneria și Democrația“, semnat de directorul revistei, Giovanni Preziosi:

„Într'o serie de studii istorice asupra „causelor crizei mondiale, ziarul englez Morning Post a demonstrat, acum doi ani, identitatea de metode la ultimele revoluții recente din Turcia, din Portugalia, din Rusia, din Ungaria și Germania. Totdeauna și pretutindeni s'a descoperit mâna jidovescă dând lovitură prin francmasoneria burgheză și demagogia socialistă.

... Este eterna înșelăciune fariseică a masoneriei iudaice, care primește pe naivi, oameni de ordine, conservatori și profitori de tot felul cari servesc spre a masca pe adevărații Evrei francmasoni conștiinți de opera lor și spre a le ascunde manevrele.

Legăturile intime între bolșevicii ruși și Francmasonerie sunt acum dovedite în fața istoriei

... Distrugerea Rusiei țariste a fost hotărâtă într'un grup de 5 Jidani miliardari din America și elaborată în joja lor masonică. Procesul verbal în care s'a înregistrat această hotărâre, a fost furat și transmis ambasadei ruse din Washington, care l-a expedit,

printr'un curier special, la Petrograd. Prin Ministrul în Rusia era atunci principele Swiatopolk Mirsky, care firește, nu a dat nici o importanță acestei revelații. Hotărârea celor „5 mari Jidani din America“ prevedea măsura de a cheltui până la un miliard de dolari în scopul de a provoca revoluția în Rusia. Cei cinci Jidani erau: Isaac Mortimer, Chuster, Rubin, Levy și faimosul Iacob Schiff, care murind a lăsat 15 milioane de dolari pentru opere de binefacere în favoarea exclusivă a Evreilor.

Când țarul a aflat și a cerut prințului Mirsky să-i comunice documentele, acestea dispăruseră. Un curier special a fost trimis la Washington spre a aduce o copie, nu s'a mai întors niciodată. Puțin după aceasta (era în 1905) izbucni prima revoluție a popii Japon.”

Fiind vorba de un preot, desvăluim modul cum improvizau Jidanii asemenea popii în fosta Rusie pravoslavnică. Citez următorul fragment utilizat, ca notă (3) sub pagina 4 a cărții intitulată „Le péril judéo-maçonique“, scrisă de Monseniorul Jouin și ajunsă la ediția V în 1920:

„Mai mulți Ruși, cari înaintea evoluției ocupau slujbe, ce le permitau să vadă bine lucrurile, sânt convinși că demonstrația muncitorească din 21 Ianuarie 1905 a fost condusă de Jidani travestiiți în preoți.“

Iată de ce, Domnilor Guvernanți, într'o Europă care nu cunoștea antisemitismul, pentru că nu se dăduse încă drepturi Jidanilor — afară de Franța — Prințul Metternich, căruia nu i puteai tăgădui nici o pătrunzătoare inteligență nici experiența politică, spunea la 1849 despre Jidani:

„Ils sont des révolutionnaires de grande

Cine voește să se documenteze asupra acestei chestiuni și să afle origina evintelor citate, nu are de cât să citească cartea clasică a lui „G. des Mousseaux,“ intitulată: „Le Juif, le Judaïsme et la Judaisation des peuples chrétiens“. Ed. II. Paris 1886.

Și acum ca încheiere să ascultăm și propriile mărturisiri ale Jidanilor așa cum sânt fixate în „Protocoale“ cap. IV. privitoare la revoluție:

„Când vom fi creat prin toate mijloacele ascunse de cari dispunem prin ajutorul auzului, care se află în mâinile noastre, o eriză economică generală, atunci vom arunca în stradă mulțimile de muncitori în mod simultan în toate țările din Europa. Aceste gloate se vor pune cu deliciu să verse sângele aceloră pe care îi învidează diu copilărie. În simplitatea neștiinței lor și vor putea atunci să le jefuiască bunurile. Ele nu se vor atinge de averile noastre, pentru-că momentul atacului ne va fi cunoscut și vom fi luat măsuri spre a le pune în siguranță.“

— De remarcat: În timpul comunei la Paris la 1871, când tot Parisul era jefuit de revoluționari, numai casele Jidanului Rothchild au rămas neatînse!

CRONICA MĂRUNTĂ

Umbra lui Iuda. Persoana, pe care iesuții o numesc „socius” și bolșevicii „ochiul”, adică persoana alăturată unui demnitar spre a-l supraveghea și a-l controla în profitul unui șef cunoscut sau necunoscut, nu lipsește astăzi de lângă oamenii publici moderni, în afară de rare excepții. Binecunoscutul Kahalul își alege „o hii” săi printre fiii poporului ales, Jidani distinși și siguri. Sunt celebri în această calitate: rabinul Stephen Wyse „ochiu” pus pe lângă Wilson, dilerii Saassoon Isaacs și alți Samueli „ochind” pe Lloyd George, dilerii Cornelius Herz, Mandel Rotschild, Worms, Ignace și Mordachai puși în coastele lui Clemenceau, sau Klein-Bochanowski alăturat lui Millerand. Uneori este o strănepoată a Deborei sau a Iuditei care nu-l scapă din ochii pe omul politic desemnat (de Kahal): printre acestea se poate menționa astăzi distinsa „miss” israelită Rosa Rosenberg, secretara particulară a lui Mac Donald, om al Moscovei și al Hamburgului, care totuși până ieri a fost șeful guvernului britanic.

Atragem atenția Domnilor guvernanți ai României întregite să-și inspecteze bine anthurajul docil, curtenitor și gata să-i tângăieze cu ton de adulațiune spre a le intra mai bine „pe sub piele”, și să nu lase n se strecura în cunoașterea secretelor de Stat, Jidani onc-tuoși și insinuanți, trimiși de organizația Kahalului în scopul exact definit de a șiona politica noastră internă și externă.

Să nu creadă excelențele lor că pot evita cursa semită, în care a căzut un Wilson, un Clemenceau, ori un Mac Donald!

„Epuratia” morală. Citim în ziare că gen. Văitoianu, unul din principalii vinovați ai panamelei pașapoartelor, într-o scrisoare adresată fratelui său, ministrul gen. Art. Văitoianu, a cerut eliberarea sa din „prevenție” amenințând cu sinucidere, că a refuzat de a se prezenta în fața judecătorului de instrucție, că judecătorul de instrucție nu a fost în stare să găsească mijloace de constrângere pentru aș face respectat ordinul de înștișare de către un acuzat în „prevenție”, că camera de punere sub aezurare a înfirmat mandatul de arestare punând în libertate pe gen. Alex. Văitoianu, că primministrul a ordonat o anchetă peste capul titularului dela justiție... pentru a descoperi pe cel ce a divulgat corespondența „particulară” dintre frații Văitoianu.

Ziarele mai recente ne aduc vestea eliberării lui Stoicescu, un alt implicat în „dure-roasa” afacere.

Cu durere în suflet trebuie să constatăm că s'a făcut începutul, pentru ca epuratia cu hofărăre anunțată de guvern să se transforme în cea mai formidabilă mușama, mai întinsă și mai groasă decât nemărginitul văl de zăpadă ce a căzut peste întinderea întregii Tări.

Lipsurile Codului Penal. Dl. Franasovici a dat ordin subalternilor săi să libereze un număr de pașapoarte „Petrolului Național”. Subalternii au fost puși sub urmărire și arestați, pentru că au executat un ordin ilegal. — Dacă Codul Penal prevede pedeapsirea celor ce execută ordine ilegale, nu se găsește în Codul Penal nici o pedeapsă pentru „cei ce dau subalternilor ordine contrare legii”?

Dl. N. Jorga și invinuirile dlui Madgearu. În una din ședințele Camerii dl. N. Jorga a fost acuzat de către dl. Madgearu, că este sau a fost stipendiat de către Banca Blank. Toată lumea este convinsă de onestitatea mai presus de orice îndoială a marelui nostru savent, dl. N. Jorga. Dl. N. Jorga însă s'a putut convinge și va mai avea ocaziuni să se convingă, că „gesturile de mecenate ale unor „anumiți” bancheri nu sunt făcute cu acelaș suflet și intențiuni curate”, cu care sunt primite. Dl. Jorga, naționalistul de altă dată a știut-o tot așa de bine ca și noi și dacă n'ar fi „evoluat” la alte convingeri, n'ar fi ajuns în dureroasa situație de a se apăra față de astfel de bănueli nemeritate.

Cine poate conferi șefia unui partid? Dl. N. Jorga a mărturisit că dl. Aristide Blank i-a oferit șefia partidului țărănist, pe care a refuzat-o categoric. Intristător, că un bancher străin poate dispune de șefia unui partid politic în România ca de avutul său propriu. Indolența și nepăsarea oamenilor noștri politici mai poate avea vre-o justificare?

Bolșevicii în Franța. Pentru dl. Herriot învătura Angliei nu a fost de ajuns. A ținut cu orice preț ca și Franța să recunoască de jure Rusia Sovietică. Rezultatele practice s'au văzut în mod prompt: o renaștere spontană a mișcării comuniste revoluționare pe tot întinsul Franței. Rusia Sovietică cea mai perfidă parte contractantă din câte au existat — s'a grăbit să facă cadou Franței pe dezertorul și trădătorul Sadoul încercând să-l strecoare nesupărat sub manta extero-rialității. Un exemplu clasic, că ce urmăresc dnii Kamenev—Zinoviev cu reluarea legăturilor „diplomatice”.

Bolșevismul contra Evreilor. Ziarele minoritare localnice publică informațiuni că Partidul Comunist din Rusia în frunte cu Kamenev—Zinoviev a luat o atitudine dușmănească contra evreilor amenințându-i cu progromuri de exterminare, pentru că s'ar fi dovedit că evreii sunt dușmani ai comunismului și urmăresc reîntronarea regimului democratic burghez. Când toată lumea cunoaște adevăratul nume al indivizilor Kamenev—Zinoviev, când știm că toți comisarii poporului cu puține, disparente excepții sunt evrei, când evreii sunt adevărații stăpâni și susținători ai Rusiei Sovietice, autorul sionist al menționatului articol de propagandă

misticăteare putea fi mai inventios. Li recomandăm mai multă iscusință, dacă vrea să-și servească stăpânii.

Ce nu vor înțelege nicicând... După ce au cuprins în mâna lor, toate bogățiile acestei țări, după ce s'au atârș de simțimintele noastre cele mai delicate, după ce s'au dat la coadă când a fost vorba de însăș soarta țării, după ce au năpădit presa, cetățenii noștri de origină galițiană bat tot mai stăruitor la porțile literaturii românești. Mănuitorii pam letului și trivialității în scris, eroii Pardonului, Tiribombelor și Revistelor galante, își imprumută nume scumpe nouă din trecutul prăfuit în cronici, ca să înșele naivitatea cititorilor.

Pentru aceștia e bine să repetăm câteva rânduri din romanul „Instrăinații” scris de boerul moldovan Dimitrie C. Alaruzi:

„Nici strălucirea soarelui tău, o țara mea, nici duiosia lunii tale, nici măreția câmpiilor tale, nici poezia codrului și nici mireasma binemirosoare a brazdei tale răsturnate din proaspăt de pe țelina ta curată și fecioară, nu le poate pricepe nici simți, decât acela care s'a născut în tine, s'a hrănit din tine și este merit a se înveli în țărâna ta neagră și mănoasă, unde-l așteaptă rânduri de moși, strămoși, cari te iubeau ca dânsul, și mai înainte de dânsul! Căci ai și tu, o, țară scumpă, tainele tale, pe care nu le desvăluiești străinului!”

DELA BIROUL „ACȚIUNII ROMÂNEȘTI”

Conform art. 14 p. f. din statutele prezidenția Comitetului pe luna în curs o deține dl. Dr. Iuliu Hațieganu, profesor universitar Orele de biuro la Comitetul Central (Str. Bob No. 7) sunt între 12—1 a. m. La Comitetul local orele de biuro sunt între 6—7.

Inscrierile de noi membri se fac în fiecare zi între orele 6—7. Este de dorit recomandarea unui membru vechi.

Se atrage cu insistență atențiunea organizațiilor din provincie și membrilor în general să trimită secretariatului general darea de seamă asupra evenimentelor locale.

Secția de informații și propagandă și-a reluat activitatea. În consecință membrii acestei secțiuni sunt invitați să prezinte raportul asupra activității din cursul vacanții.

Se pune în vedere membrilor activi că pe baza art. 32 din Regulament sunt obligați să aboneze organul oficial al organizației. Socotim de prisos să mai trimitem avertismente în acest senz fiecărui membru separat. Abonamentele se vor trimite prin mandat postal pe adresa administrației revistei. Str. Bob No. 7.

ȘTIRI, FAPTE & POLEMICI

Cu prilejul Sfințelor sărbători ale Crăciunului urăm cititorilor noștri multă sănătate și viață lungă și încrederea neclintită că nu mai este departe nici timpul când lupta noastră va fi încoronată de cea mai deplină izbândă. „Numărul de Sărbători” al revistei apare la 1 Ianuarie.

*

Deși au trecut mai bine de 6 săptămâni dela arestarea fără nici o vină dovedită a celor patru frunțași studenți, I. Moța, T. Popescu, I. Gârneață și R. Mironovici, autoritățile, cu toate protestele îndreptățite, continuă a-i ține arestați:

Cum bine remarcă „Libertatea” din Orăștie acești apostoli ai luptei pentru ideea națională vor face, după toate probabilitățile „al 2 lea Crăciun în temniță” în timp ce generalul Văitoianu, cu vină dovedită e pus în libertate.

„Libertatea” face în cuvinte alese și înduioșătoare, acest apel către publicul românesc:

„Mare trebuie să fie iubirea de neam a acestor tineri, ca să sufere în tăcere, chiar fără supărare, această tiranie, vrednică de veacurile întunecului și la popoare sălbatece. Și, pe cât știm, ei o îndură fără murmur, încredințați că Dzeu trebuie să răsplătească aceste suferințe, nu revărsând peste ei vre-un bine, ci peste cererile drepte ale neamului, pentru cari ei s’au aruncat în luptă.”

„Ci pentruca noi, cei ce putem avea o sfântă sară de Crăciun voioasă, în casă caldă, între cei iubiți ai noștri, să-i facem și pe studenți, a ne simți măcar cu sufletul aproape de ei în jurul lor, — să le arătăm această dorință a noastră prin daruri trimise lor.”

Darurile se vor trimite pe adresa trei Elvira Ionescu, studentă medicinistă, Iași, Bulev. Elisabeta No. 8, care este o inimoasă luptătoare pentru cauza românească și care, fără să cruțe timp și osteneală se îngrijește de cei arestați ca o soră.

*

Ziarul „Viitorul” publică o scrisoare a unei firme din Paris către administrația revistei „Bursa”, din care scrisoare rezultă indignarea streinului pentru faptul cum susnumita revistă, ce apare în România și pretinde a fi românească, ne calomniază țara.

Rugăm pe Dnul Director al ziarului „Viitorul” să se informeze și să comunice la aceeași rubrică: cine

scrie la aceea revistă și din ce fonduri se susține; și declarăm că dacă se va dovedi, că nu sunt nici Jidani, nici mercenari ai condeielui plătiți de Jidani, îi promitem „Viitorului” de a-i face scuze în mod public în formula ce ne va dicta. Suntem arăt de siguri că nu o va putea face încât ne dăm legăți chiar în mâna oficiosului guvernului.

*

Primiți numeroase plângeri dela abonații noștri din Cluj și provincie, că nu primesc sau primesc neregulat revista. Cum administrația noastră face expediția exemplarelor destinate abonaților cu 2 zile înainte de vânzarea cu numărul, rugăm stăruitor pe dl Diriginte al oficiului postal din Cluj, să dea ordine subalternilor dsale să fie mai conștiincioși în executarea serviciilor pentru cari Statul îi plătește, întrucât, după informațiile noastre, origina acestor neplăceri se găsește, chiar la oficiul postal din localitate.

*

Familia văduvei Gârneață, cu șapte copii, dintre cari singurul sprijinitor, Ilie, e ținut pe nedrept în închisoare, se află, mai ales acum în ajunul Crăciunului la mare strâmtoare.

Deschidem pentru ajutorarea lor o listă de subscripție în revistă și cerem obolul cititorilor noștri.

*

Sâmbătă. 29 Noemvrie a fost promovat doctor în medicină al Universității din Cluj, neobositul frunțaș al studențimii și membru activ al „Acțiunii Românești” Olimpiu Boeriu, originar din Arpașul de jos.

A făcut o deosebită impresie gestul noului doctor, care s’a prezentat la promoție în costum național, punând astfel începutul unei sănătoase tradiții.

„Acțiunea Românească” îi transmite felicitările sale.

*

Ministerul de industrie și comerț pregătește o lege de standardizare a cerealelor, adică de creare a unui tip superior de cereale așa cum se cere pe piețele streine pentruca producătorul român să dețină maximum de câștig. Crearea acestui tip presupune construcții de magazine și o serie de operațiuni de curățire a produselor agriculturii, după care va veni vânzarea cerealelor în alt mod de cât s’a făcut până acum prin mâna Jidanilor exportatori, cari profitând de libertatea comerțului cu

cereale fără să fi suportat riscul agriculturului au făcut averi colosale din sudoarea țaranului român.

Simțind Jidanii lovitura ce li-s’ar putea da, toți cerealiștii semiți din Brăila în frunte cu Evreul Lövensohn au pornit o campanie sistematică cu ramificații în toată țara spre a împiedica să se aducă proiectul de lege care ar reglementa pe viitor comerțul de cereale cu străinătatea. Cât îi doare pe Jidani aceasta măsură rezultă din faptul că din 35 de „frunțași” ai comerțului și exportului de cereale 33 sunt Jidani! Cine se îndoiește de adevărul acestei afirmațiuni, să deschidă ziarul „Plutus” din 24 Ianuarie 1924 și va putea singur citi numărul Jidanilor cari au dat un banchet somptuos la Athéné Palace sub firma: *Asociația comercianților și exportatorilor de cereale din România!*

*

Primind la redacție „Anuarul liceului Mihai-Viteazu din Alba-Iulia pe anul școlar 1923—24” publicat de dl I. Sandu, ne facem datoria de a recomanda călduros cititorilor noștri această lucrare, din care se desprinde un suflet curat național, muncă sistematic ordonată și o impunătoare conștiinciozitate la compunerea studiilor cu caracter științific semnate de Dnii: I. Sandu, Horia Teculescu, și Enea Zeffleanu. Indicația literaturii de specialitate la fiecare articol dovedește că cercetătorul serios înțelege să îndrumeze și pe cititor pe calea studiilor sale.

Ar fi de dorit ca fiecare liceu din România întregită să ia exemplu dela direcția liceului „Mihai-Viteazu” din Alba-Iulia.

*

În numărul viitor vom publica recenzia cărții dlui profesor Dr. N. C. Paulescu, marele savant și vajnicul luptător cu scrisul pentru trezirea la conștiința adevărului, despre „Complotul jidano-francmasonic”. Până atunci o recomandăm stăruitor cititorilor noștri. Se poate comanda la editor: Apărarea Națională, Str. V. Lascar 40 bis. București. Costă 5 lei.

*

Manuscrisele și toate chestiunile privind redacția se vor adresa secretarului de redacție: Ioan Istrate, Str. Regele Ferdinand 37. Chestiunile privind administrația revistei se vor adresa dlui Simeon Mitea Str. Bob No. 7. Atragem atenția să nu se facă nici un fel de plată, decât contra chitanță semnată de dl Mitea.